

Lord Raffles

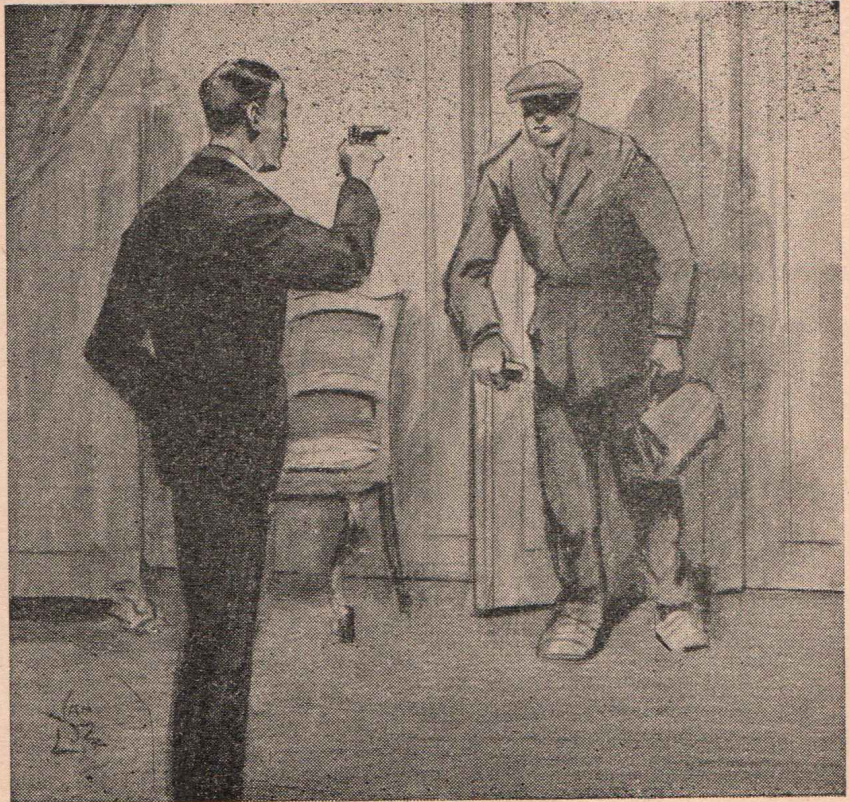
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET VULKAANEILAND

N° 2579

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het vulkaaneiland

HOOFDSTUK I.

EEN OUDE KENNIS

Het was op een avond van een der mooiste dagen van een mooie en warme zomer, dat twee heren in een huis in de Cromwellstreet in een als bibliotheek ingericht vertrek zaten te lezen.

De fraaie pendule, had juist een heldere slag doen horen.

— Het is half acht, Charles, het wordt zoetjesaan tijd om ons te kleden. Zo aanstonds zal James wel met de auto voorkomen.

De man, die dat gezegd had, was lang, slank en 38 à 40 jaar oud. Hij had donker zwart, in het midden gescheiden haar, dat aan de slapen een weinig witte haren vertoonde, de onmiskenbare aankondigers van de bezadigde leeftijd.

Hij was Lord Edward Lister, die onder de naam John Raffles, de schrik der misdadigers, maar ook van de politie was.

Hij bewoonde het huis in de Cromwellstreet reeds lang, maar voor de politie was dit een onbekend feit, daar men in de rijke filantroop Lord William

Aberdeen, volstrekt niet de gentleman-inbreker vermoedde, die de politie op een dwaalspoor wist te leiden, zodat men hem de naam de Grote Onbekende had gegeven.

Zijn metgezel was een ongeveer tien jaar jongere man, die een groot contrast in uiterlijk met hem opleverde, ofschoon hij evenals de andere een knap man kon worden genoemd.

Hij was blond, zijn ogen waren blauw en om zijn mond speelde een vriendelijke glimlach.

Zijn metgezel had grijze ogen, die soms zeer ernstig konden kijken.

Raffles had, toen hij sprak, zijn metgezel aangekeken en deze had het blad, waarin hij had zitten lezen, neergelegd.

— Ja, Edward, ik zal naar boven gaan, luidde het antwoord, maar ik geloof niet, dat we ons vanavond met dit mooie weer erg zullen amuseren.

— Ik ook niet, Charles, luidde het antwoord, maar er is iets, dat me naar de schouwburg drijft. Wat dat is kan ik niet

zeggen, maar ik heb wel eens meer zo'n onbewuste aandrift.

— Dan ben ik aanstonds tot je dienst, zei de andere en volgde zijn vriend die de kamer uitging.

Die twee mannen, die nu kalm naar boven gingen, waren onafscheidelijke vrienden.

Hun avontuurlijke levenswijze had hen zo gemaakt. Raffles, als de gentleman-inbreker, roofde niet voor zijn genoeg en om zich te verrijken, maar beschouwde zijn beroep als een sport, waarvan het devies luidde:

Neem af van hen, die te veel hebben en geef dat aan hen, die te weinig bezitten.

Hij had die spreuk tot zijn leuze gemaakt, omdat naar zijn mening, er veel misstanden in de wereld waren, welke niet voldoende werden bestreden. Hij had daarom een wetboek voor zich zelf gemaakt, waarin slechts één artikel stond. En dat ene artikel bestond uit het ene woord: RECHTVAARDIGHEID.

Zag hij ergens armoede en ellende, dan ging hij er op uit, om te zien hoe de rijkdommen, waarvan sommige mensen genoten, verworven waren en wee hen, wanneer hij merkte, dat die verkregen waren ten koste van het zweet en bloed van anderen. Dan ging hij recht op zijn doel af, om wat van de overvloed van de één af te nemen om dat te schenken aan hem, die het nodigste moest ontberen.

Dat hij hierdoor in conflict kwam met de bestaande wetten en met de politie, dat wist hij, maar dat had hem nooit belet, zich te onttrekken aan datgene, wat hij als zijn plicht beschouwde.

Vaak kwam hij hierdoor voor penibele gevallen te staan, gevaren, waarbij niet alleen zijn vrijheid, maar ook zijn leven op het spel kwam te staan. Toch ging hij kalm zijn gang.

In het begin had hij dit steeds alleen moeten doen, maar had nu reeds jaren lang in Charles Brand, zijn huisgenoot, vriend en secretaris, een trouwe hulp.

Dat baantje van secretaris, was waarlijk geen sinecure, want wat Raffles ingezameld had, moest zijn vriend Charles Brand aan de gegadigden zenden en

had het hiermede soms vaak zeer druk.

Bovendien vergezelde hij zijn vriend op al diens tochten, evenals zijn chauffeur James Henderson, van wiens enorm sterke vuisten Raffles ook dikwijls gebruik wist te maken.

Juist waren de twee vrienden met hun toilet gereed, toen Gaston, hun oude kamerdienaar hen kwam melden, dat de auto voorstond. Zij begaven zich nu onmiddellijk naar beneden, waar zij Henderson aan de straatdeur vonden wachten.

Zij stapten in de wagen, Henderson trapte het gaspedaal in en snel gleed de fraaie limousine door de nog door de laatste stralen der ondergaande zon beschenen straten.

Henderson stopte voor de verlichte vestibule van het Garrick-theater. Het was onmiddellijk te zien, dat het niet druk was. De bureaulist zat in zijn hokje te geeuwen en er reden slechts enkele rijtuigen en auto's voor.

In de zaal was het nog tamelijk leeg en toen het gordijn opging, was alleen de loge naast die, waarin de twee vrienden hadden plaatsgenomen, bezet.

Het stuk, een blijspel, scheen, naar de eerste scenes, die zeer levendig werden gespeeld, te oordelen, nog al aardig te worden, hetgeen oorzaak was, dat de vrienden bleven, daar zij eerst neiging hadden gehad, om wegens de half ledige zaal weg te lopen.

Weldra echter bleek, dat zij zich vergist hadden. Na de eerste scenes werd het stuk tamelijk eentonig.

— Het begint vervelend te worden, zei Raffles tot zijn vriend, de theaterstukken worden van jaar tot jaar slechter, hoewel de acteurs beter zijn dan vroeger en met mijn sport gaat het evenzo.

De mensen hebben steeds minder geld ofschoon de inbrekers meer geoefend zijn dan vroeger.

Ik koester sinds enige tijd het plan om Londen vaarwel te zeggen en voor een poosje naar het buitenland te verhuizen; ik heb namelijk vernomen, dat de politie in Frankrijk en Spanje veel slimmer moet zijn dan de onze hier in Londen. Ik zou het wel leuk vinden om mij met hen te meten.

Brand glimlachte en zei:

— Je prijst een buitenlandse instelling ten koste van je eigen vaderland en toch geloof ik, dat zich op 't gebied van strafzaken de politie nergens ter wereld zich zo belachelijk heeft gemaakt als bij de geschiedenis van de kapitein van Kopenick.

— Je vergist je, zei Raffles, het verrijt, dat jij de politie maakt, is niet op zijn plaats. Want nergens ter wereld heeft men het nog zover gebracht, dat men een misdaad, waarvan men niet het flauwste vermoeden heeft, kan verhinderen. Ik geloof echter, dat in het buitenland een sportman als ik nog grote dingen tot stand zou kunnen brengen en heb werkelijk het plan... hij zweeg plotseling en fixeerde een zwaargebouwd heer, die met enige opzichtig geklede dames in een zijloge tegenover de zijne plaats nam.

Brand volgde de blikken van zijn vriend en fluisterde:

— Ken je die heer?

— Jawel, antwoordde Raffles even zacht, ik ken die man, helaas, maar al te goed.

— Wie is hij? vroeg Brand.

Op dit ogenblik stond Lord Lister op en verliet de loge. Juist werd het gordijn opgehaald en het tweede bedrijf nam een aanvang. Brand volgde hem op de voet.

Zij gingen de foyer binnen, namen daar in gemakkelijke stoelen plaats, bestelden een whiskey soda en staken een sigaret op.

— Ik wil liever niet, zei de Grote Onbekende, dat die man mij in de schouwburg ziet, maar ik hoop hem hier te ontmoeten.

— Aha, zei Brand, dus je kent hem persoonlijk. Wat is het voor een man?

— Ik zal je de geschiedenis vertellen, zei Raffles.

Het is ongeveer twintig jaar geleden, toen ik lid werd van de Hamilton Club; mijn medeleden waren meest allen Afrikanen, dat wil zeggen lieden, die in Afrika, in onze koloniën, geleefd en gestreden hebben.

Er waren niet alleen oud-soldaten, maar ook kooplieden bij.

In deze club leerde ik een zekere Mr Geis kennen. Hij kwam uit Pretoria en vertelde, eigenaar te zijn van een goudmijn en van een diamantveld.

Na enige weken raakte ik nader met hem bekend, en hij nodigde mij uit om eens bij hem te komen dineren.

Hij bewoonde een vorstelijk, met verrijnde weelde ingericht huis. Toen ik in een gemakkelijke stoel had plaats genomen, wist ik niet, dat ik als een geheel ander mens die woning zou verlaten. Ik maakte daar kennis met een zeer knappe jonge dame, die mijn hart in vuur en vlam zette. Zij kwam uit Johannesburg en vertelde een nicht van Mr Geis te zijn. Ik schatte haar op een jaar of achttien.

Reeds de eerste avond bemerkte ik, dat zij mijn gevoelens beantwoordde, die ik haar onverholen te kennen gaf. Toen ik laat in de avond met de heer des huizes een sigaret zat te roken, klopte hij mij joviaal lachend op de schouder en zei:

— Jonge vriend, je hebt een goede indruk gemaakt op mijn nicht, zoals ik heb gemerkt. Gij zijt de eerste man, die blijkbaar kans heeft, haar hand en haar vermogen te verwerven. Ik maak er u attent op, dat de jonge dame een wees is en dat ik haar voogd ben. Ik verzoek u daarom vriendelijk, ingeval gij geen ernstige bedoelingen hebt, het meisje niet het hoofd op hol te brengen.

Ik bloosde. De verklaring, dat ik indruk op het meisje had gemaakt, maakte mij verlegen. Ik stamelde een paar onbeduidende woorden, nam afscheid en ging met een verhit hoofd naar huis. Ik trachtte mijzelf door koude stortbaden en andere middelen te kalmeren en besloot het huis van Mr Geis voortaan te mijden. Ik wilde mij op zo jeugdige leeftijd nog niet binden.

Reeds drie dagen later echter waren mijn goede voornemens verdwenen en zat ik, met een grote bos orchideeën in het salon van Mr Geis en wachtte met kloppend hart op het binnentreden van zijn nicht.

Volgens het gewone programma verliep toen verder alles. Ik was zo verblind door liefde, dat ik niet zag, hoe

mijn gastheer alle deuren van zijn huis voor mij openzette en hoe hij met zijn vriendelijkheden mij overlaadde.

Wel vier weken kwam ik geregeld in zijn huis, toen ik op zekere dag van Mr Geis een uitnodiging tot een gewichtig, vertrouwelijk onderhoud kreeg.

Onmiddellijk begaf ik mij naar hem toe, denkende, dat hij een verklaring van mij eiste, betreffende mijn verhouding tot zijn pupil, en ik was bereid, gevolg te geven aan al zijn wensen: de jonge dame mijn adellijke titel, mijn hand en mijn vermogen aan te bieden.

Maar het pakte anders uit.

Mr Geis vertelde mij, dat hij op het punt stond, in Londen een nieuwe bank op te richten en dat hij mij een eervolle betrekking bij deze onderneming had toegedacht, namelijk die van directeur.

Hij beloofde mij een vorstelijk inkomen, dat ik zou krijgen, en schilderde mij mijn werkzaamheden in zulke verleidelijke kleuren, dat ik onmiddellijk toehapte en nog diezelfde middag, waarop ons onderhoud plaats had, tekende ik bij een notaris het contract.

En nu begon een bedrog op reusachtige schaal.

Terwijl ik met zijn mooie nicht in de parken reed of wandelde en uitstapjes maakte in de omgeving van Londen, maakte Mr Geis misbruik van mijn naam en gelukte het hem, dozijnen grote kapitalisten en duizende lieden te vinden, die hem vol vertrouwen hun bezittingen in deposito gaven.

Mr Geis had mij meegedeeld, dat ik eerst over een jaar om de hand van zijn pupil mocht vragen. Zij was nog te jong en wij moesten elkaar eerst voldoende leren kennen, voordat wij ons voor 't leven verbonden, meende hij.

Om verschillende reden was mij dit niet onaangenaam. Ik dacht in die dagen alleen maar aan genot en had weinig verantwoordelijkheidsgevoel. Bovendien behoefde ik mij geen zorgen te maken, want uit de nalatenschap van mijn oom, die, zoals ik je onlangs heb verteld, geruime tijd op onrechtmatige wijze de familiegoederen had beheerd, had ik een bedrag van ongeveer vier miljoen pond sterling geërfd. Ik was dus rijk en zag

alleen maar de zonnige kant van het leven.

Zoals je begrijpen kunt trok ik mij van de bankzaken voorlopig niet veel aan.

Spoedig echter zou ik uit mijn dromen wakker worden geschud.

Raffles zweeg even om een nieuwe sigaret op te steken en keek nadenkend naar de omhoog kringelende rookwolkes.

— Om kort te gaan, beste Charles, vervolgde Raffles, op zekere ochtend kwam een commissaris van politie mijn flat binnen en verklaarde mij te moeten arresteren. Ik begreep er niets van en vroeg waarvan men mij beschuldigde.

En nu werd mij het volgende medegedeeld:

— Ik geloof graag, Lord Lister, dat gij niets weet van al die knoeierijen. En daarom zal ik u niet arresteren, maar geef u toestemming, om in uw flat te blijven, als gij mij uw erewoord geeft, uw kamers niet te zullen verlaten. De aanklacht, tegen u ingediend, luidt, dat gij als directeur der nieuw opgerichte bank het vermogen van uw crediteuren, ten bedrage van vijf miljoen pond sterling, hebt verduisterd.

— Ik? riep ik vol ontzetting uit. Ik? In mijn gehele leven heb ik nog nooit iemand één cent te kort gedaan, ik heb dat trouwens ook niet nodig, daar ik gefortuneerd ben. Mr Geis, de plaatsvervangende directeur, en eigenlijke oprichter vertelde mij nog gisteren, dat hij nog nooit zulke uitstekende zaken had gemaakt als met onze bank.

De commissaris glimlachte en zei:

— Dat geloof ik graag. Deze man heeft werkelijk goede zaken gemaakt. Hij heeft minstens vier miljoen pond sterling verdiend en is daarmee gisteravond met de noorderzon vertrokken.

— Ik had een gevoel, alsof ik door de grond zou zinken, ik meende te dromen. Dat kon immers onmogelijk waar zijn.

Maar het was bittere waarheid. Door de hulp van mijn advocaat gelukte het mij nog diezelfde avond, mijn vermogen in handen te krijgen en met dit kapitaal de schuldeisers hun gedeponeerde

gelden terug te betalen. Binnen een week was alles in orde. Zodra mijn laatste geld was verdwenen, sloot ik de kantoorlokalen en moest blij zijn, dat ik mij, dank zij mijn uitstekende relaties en mijn goede naam, doch met opoffering van mijn vermogen uit dit vuile zaakje had kunnen redden.

Daar ik geen cent meer bezat, kon ik geen proces beginnen, hetgeen trouwens weinig zou hebben gegeven, daar er geen spoor meer van de oplichter was te vinden.

Ik was nu straatarm en zoals je wel begrijpen kunt, verbitterd. De schellen waren mij van de ogen gevallen. Zijn nicht, die natuurlijk in het komplot was, was met Geis verdwenen.

Ik trachtte invloedrijke personen voor mijn zaak te interesseren, maar hoewel ik kon aantonen, dat ik met mijn eigen geld aan alle verplichtingen had voldaan, was er niemand die bereid was mij te helpen en men liet mij aan mijn lot over.

Het was in die dagen, dat voor het eerst het denkbeeld, om mij zelf voldoening te verschaffen, in mij oprees. Ik kwam in connectie met een vermogend man en die het niet onder stoelen of banken stak, dat hij geen middel schuwde om zijn vermogen te vermeerderen. Ik had een plan, dat in mij was gerijpt en wist het ten uitvoer te brengen.

De volgende week was hij honderd duizend pond sterling armer en ik rijker. Dat was het begin. Steeds ging ik verder, om ten slotte te worden, degene die ik thans ben.

Nu ben ik nieuwsgierig, hoe die vent, die ik in twintig jaar niet heb gezien, zich tegenover mij zal gedragen. Het zal hem verbazen, mij hier terug te zien.

De bel kondigde juist de grote pauze aan, en dadelijk begon het publiek de foyer binnen te stromen.

Midden in het gewoel naderde Mr Geis met zijn beide dames de heren, en Raffles, die met Brand was opgestaan, zorgde er voor, dat hij plotseling tegenover Geis stond.

Het dikke, pafferige gelaat van de schurk verbleekte, toen Lord Lister op-

eens voor hem stond.

Onmiddellijk herstelde hij zich echter, en, terwijl hij zijn twee dames liet staan, stak hij Raffles beide handen toe en riep:

— Het is mij een genoegen, Lord Lister, u eindelijk eens weer terug te zien.

Brand was verbaasd, toen hij zag, dat Raffles met een even beminnelijk lachje de man de hand drukte en antwoordde:

— Dat is inderdaad een prettig toeval. Ik ben zeer verheugd, u terug te zien. Gij zijt weinig veranderd in al die jaren.

— Gij ook niet, waarde vriend, zei Geis met een schorre stem. Ik zou u onder duizenden herkend hebben. Wat hebt gij in die tijd gedaan als ik vragen mag?

— Dat zal ik u later wel eens vertellen, antwoordde Raffles, sinds wanneer zijt gij in Londen?

— Sinds twee dagen, mylord, antwoordde Geis. Ik ben van plan, mij blijvend in Engeland te vestigen en wel in Brighton. Ik heb veel met u te bespreken, Lord Lister. Ik heb voortdurend op mijn reis naar Engeland aan u gedacht, met groot verlangen om eindelijk goed te maken, wat ik indertijd door mislukte speculaties u hebt te kort gedaan.

Raffles maakte een afwerende handbeweging en zei:

— Laat die zaak nu maar rusten. Of ik het geld aan de speeltafel of ergens anders had verloren; het komt op hetzelfde neer.

— Neen, neen, zei Geis, dat is mij niet onverschillig en ik heb een uitstekend idee, om alles spelenderwijs terug te krijgen. Ik was tot heden directeur van de Lincoln-Bank, door mij opgericht te Sidney en, zoals gij wel weet, hebben wij reeds sinds vier jaar een bijkantoor in Londen.

Raffles zette een ernstig gezicht. De Lincoln-Bank was in de City als uiterst solide bekend. Hoe was het mogelijk dat deze man aan die zaak verbonden was en zich zelfs in zijn eigen vaderland wilde komen vestigen?

— Ik zal voortaan, vervolgde Geis, de zaken dier Bank in Londen leiden.

De commissarissen hebben mij, na zesjarige arbeid, tot directeur benoemd. Bezoek mij morgen in mijn hotel. Hier is mijn kaartje, ik zal u tussen tien en elf uur wachten. Op iets moet ik u nog opmerkzaam maken, bij die woorden boog de bankdirecteur zich naar Raffles over, ik noem mij niet meer Geis maar Stein.

Raffles keek hem een ogenblik strak aan en antwoordde:

— En ik heet niet meer Lord Lister, maar Raffles.

Het was merkwaardig om te zien welke uitwerking deze woorden op de man

hadden.

Zoals onmiddellijk bleek had Geis meermalen van de avonturen van Raffles gehoord, zodat het geen verwondering kon wekken, dat hij op het horen van deze naam geweldig schrok.

Hij kon niets anders doen dan Lord Lister verbaasd aanstaren en Raffles, gebruik makend van de stomme verwondering van Geis, stond op, boog even zwijgend het hoofd en verliet de foyer in gezelschap van Brand, die hem onmiddellijk volgde.

HOOFDSTUK II

EEN LAAG VOORSTEL

Zodra Raffles vertrokken was, verontschuldigde Geis zich bij zijn dames en, zonder het eind der voorstelling af te wachten, begaf hij zich naar zijn hotel.

Hij woonde in het Savoye Hotel en had daar een reeks vorstelijk ingerichte vertrekken in gebruik.

Hier wachtte zijn kamerdienaar Mac Intosh op hem, die, toen hij de kamer binnentrad, zijn jas en hoed aannam.

Mc Intosh kon ongeveer veertig jaar oud zijn, zijn gelaat was ontsierd door de pokken en een groot litteken, waarschijnlijk afkomstig van een sabelhouw, liep dwars over zijn voorhoofd.

Deze man was de vertrouwde van Geis. Hij had hem in Australië leren kennen en was niet zo zeer zijn kamerdienaar als wel zijn medeplichtige.

Twintig jaar geleden wegens diefstal en moord uit Engeland naar Australië verbannen, was hij daar uit een strafkolonie ontvlucht.

Hij zou stellig weer in handen der Engelse politie zijn gevallen, als hij niet zijn toevlucht had gevonden in een kleine mijnonderneming, die beheerd werd door Geis.

— Kom in mijn studeerkamer, zei Geis, ik heb belangrijke zaken met je te bespreken.

Samen begaven zij zich naar het ver-

trek, dat als studeerkamer was ingericht.

— Ik heb, zo begon Geis, vanavond iemand terug gezien, een vroegere Lord Lister, van wie ik veronderstel, dat hij mij een gloeiende haat toedraagt, wegens iets, dat twintig jaar geleden is gebeurd. Die destijds onbeduidende jongeman is intussen een gevaarlijk misdadiger geworden.

— Dus een collega, zei Mc Intosh. Wil de kerel jou verraden?

— Ik vrees, antwoordde Geis, dat de schurk mij op de een of andere manier zal trachten te benadelen om zich op mij te wreken. En dat zou juist, nu wij zulke grote zaken op touw willen zetten, onze ondergang zijn.

— Zeg mij waar de vent is? Ik zal hem opzoeken en hem zijn hersens inslaan, opdat hem voor eeuwig de lust vergaat, om je te verraden, zei Mc Intosh.

— Wij moeten zeer voorzichtig met hem zijn, antwoordde Geis, hij is een der gevaarlijkste mensen, die er bestaan.

— Je maakt mij nieuwsgierig, zei Mc Intosh, hoe heet hij?

— Raffles.

— Raffles? herhaalde Mc Intosh, terwijl zijn ogen bijna uit hun kassen puilden van verbazing. Raffles? Verduiveld. Hoe komt het, dat je die meesterdief

kent?

— Dat is een lange geschiedenis, antwoordde Geis ontwijkend, die ik je bij een volgende gelegenheid wel eens zal vertellen. Laat ons nu eerst overleggen, hoe wij die kerel uit de weg kunnen ruimen, zonder dat iemand merkt, dat ik de hand in het spel heb gehad.

— Voor alles moeten wij weten, waar hij zich bevindt, zei Mc Intosh.

— Dat zullen wij reeds morgen weten, want ik heb hem tegen elf uur morgen ochtend bij mij ontboden, luidde het antwoord.

— Dan zullen wij reeds morgen een prachtige gelegenheid hebben dat zaakje op te knappen.

— Neen, viel Geis uit, ik heb je immers gezegd, dat hij niet mag merken in mij een vijand te hebben. Wij moeten iets heel bijzonder bedenken om die knaap onschadelijk te maken.

Bijna een uur lang bespraken zij samen een plan, maar eindelijk schenen zij het toch eens te zijn geworden, want toen wreef Mc Intosh in zijn handen en riep uit:

— Dit plan is prachtig. Op dat eiland woont niemand en wij moeten zien er hem naar toe te lokken.

De volgende ochtend om elf uur kondigde de ober bij Geis het bezoek aan van een bankier, een zekere John Govern.

Eerst wilde Geis hem niet ontvangen, omdat hij Raffles verwachtte, maar omdat het een bankier was, die hem wensde te spreken, bedacht hij zich en gaf hij de ober bevel de bezoeker binnen te laten.

Een oude heer met voornaam uiterlijk, die, door de jicht scheen te worden geplaagd en zich van twee krukken bediende, kwam moeizaam de kamer binnen en keek Geis door zijn gouden bril scherp aan.

— Neem plaats alstublieft, zei Geis. Wat kan ik voor u doen?

De bezoeker ging zitten en zei kuchend:

— Gij kent mij waarschijnlijk niet meer, Mr Stein.

Geis verbleekte en keek de onbekende

de enige seconden onderzoekend aan. Hij kon zich niet herinneren, deze oude heer ooit te hebben ontmoet.

— Het is meer dan twintig jaar geleden, zei Geis, dat ik Londen heb verlaten en in het buitenland vergeet men op de lange duur zijn vroegere bekenden. Hoe was ook weer uw naam?

— John Govern, zei de bezoeker.

Geis kon zich met de beste wil niemand van die naam herinneren. Maar om de ander op zijn gemak te stellen, zei hij:

— Zeker, zeker, nu meen ik het mij te herinneren. Wij hebben elkaar dikwijls op de beurs ontmoet.

— Dat nu juist niet, zei de vreemdeling glimlachend, daar hebben wij elkaar nooit ontmoet.

— Laat mijn geheugen mij dan zo in de steek? vroeg Geis.

— Dat schijnt zo, zei de grijsaard, nog steeds glimlachend.

— Maar ik herinner mij toch, zei Geis, dat wij dikwijls samen zaken hebben gedreven.

— O ja, antwoordde de ander, in tamelijk grote ondernemingen.

Geis begreep niet, waar die vreemdeling heen wilde.

— Wie was deze onbekende? Wat wilde hij van hem? vroeg hij zich af.

Hij besloot daarom, zijn bezoeker een rechtstreekse vraag te stellen en zei:

— Wilt gij mij mededelen, wat u tot mij voert?

— Gij schijnt zeer vergeetachtig te zijn, Mr. Stein, antwoordde de oude heer met een ironisch lachje, gij hebt mij zelf voor deze samenkomst uitgenodigd.

Geis riep verbaasd uit:

— Wie nodigde u uit? Ik?

— Ja zeker, gij zelf, antwoordde Govern, gisteravond in het Garrick-theater hebt gij mij gevraagd, heden om elf uur bij u te komen in uw hotel.

— Ik ben wel in 't Garrick-theater geweest, zei Geis, maar ik herinner mij niet, u te hebben gesproken.

— Gij maakt mij een groot compliment, Mr Geis, zei de onbekende, hem nu bij zijn ware naam aansprekend, mijn vermomming moet uitstekend zijn,

als een oude zakenvriend, zoals gij, mij niet herkent.

Geis was bij deze woorden vol verbazing opgestaan en keek de oude heer aan, alsof hij een spook zag.

Eindelijk, stamelde hij:

— Zijt gij werkelijk, Lord Lister?

— Precies, zei deze. Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de Grote Onbekende, doet u de eer aan, u een bezoek te brengen.

— Drommels, dat is een verrassing. Uw vermomming is schitterend gelukt. Ik zou er een eed op hebben gedaan, dat gij niet Lord Lister waart, maar inderdaad degene, voor wie gij u uitgaf.

— Laat ons daarover zwijgen, zei Raffles, vertel mij, wat gij van mij wenst.

— Vóór alles, waarde vriend, begon Geis, moet gij mij toestaan, dat ik een lunch voor ons beiden laat opdienen.

— Geef u geen moeite, antwoordde Raffles, ik gebruik bij andere mensen, zelfs bij zeer goede bekenden, uit principe nooit iets. Het enige, wat ik mijzelf gun, is een sigaret.

— Gij zijt een merkwaardig mens, zei Geis. Maar neem mij niet kwalijk, Lord Lister...

— John Govern, viel Raffles hem in de rede.

— Juist. Excuseer, Mr Govern.

— Het is alleen een principe, dat bij mijn sport behoort en ik ben juist in staat, die sport zo veilig uit te oefenen, omdat ik nooit de voornaamste regel uit het oog verlies.

— En die is? vroeg Geis.

— Ik wil u, als oud vriend, mijn geheim wel toevertrouwen, zei Raffles. Deze regel luidt:

Voel je altijd bedreigd.

— Sta mij toe Mr Govern, dat ik u dan tenminste een sigaret aanbied.

— Ook daarvoor moet ik bedanken, wees Raffles hem met een fijn glimlachje af, ik ben gewend aan mijn eigen merk. Een zeer lichte, uitstekende sigaret. Ik zal u het merk noemen: Gibson Girl. Gij staat mij zeker wel toe, dat ik er een opsteek?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Geis en zag, hoe Raffles uit een siga-

rettenkoker, versierd met een prachtig wapen, een sigaret nam.

— Dat is een prachtige koker, zei nu Geis.

— Een souvenir aan mijn ontmoeting met een Russische grootvorst in Monte Carlo, zei Raffles.

— Een geschenk? vroeg Geis.

— Neen, antwoordde Raffles, dat zou in strijd zijn met mijn beroep als sportman. Ik laat mij nooit iets ten geschenke geven. Bij mijn sport zijn dergelijke dingen overbodig; alle mogelijke zeldzaamheden komen in mijn handen.

— Een wonderlijk beroep, wat gij uitoefent, meende Geis en voor het eerst kwam enige twijfel in hem op, of het hem ooit zou lukken, deze meesterdief in de val te lokken.

— Mijn tijd is beperkt, zei Raffles, ik verzoek u, mij te willen meedelen, wat gij gisteravond hebt bedoeld.

— Goed, zei Geis, terwijl hij tegenover Raffles plaats nam. Hij stak nu ook een sigaret op en, nadat hij enige ogenblikken zwijgend had gerookt, begon hij:

— Gij kent de Lincoln-Bank.

— Tot dusverre alleen van buiten, zei Raffles, maar het zou kunnen zijn, dat ik, de bank en de inhoud van de brandkasten eens van binnen ga bekijken. Ik vrees echter dat mijn bezoek nauwelijks de moeite zal lonen, nu ik weet, dat gij directeur zijt.

— Gij vergist u, antwoordde Geis, de Lincoln-Bank is in hoofdzaak de spaarbank van kleine kooplui en middenstanders. Wij bezitten bijna drie miljoen pond, die in onze brandkasten bewaard worden. Een bezoek zou dus wel de moeite waard zijn, en in deze betekenis van het woord, stel ik u voor uit deze deposito's een gedeelte van uw verloren kapitaal terug te halen.

Raffles keek met halfgesloten ogen maar Geis zou geen woord verder gesproken hebben, als hij de gedachten van zijn tegenstander had kunnen raden.

— De duivel hale je, dacht Raffles, die vent schijnt zijn schurkenstreken om kleine lui hun spaarduiten af te nemen, niet te hebben verleerd.

Intussen antwoordde hij op vriende-

lijke toon:

— Voor den drommel, Mr Geis, dat zou een weldaad zijn, als ik eindelijk een deel van mijn geld terug zou krijgen, ik kan het juist zo goed gebruiken.

— Ik ook, zei Geis, en dat is juist het doel van mijn komst naar Londen. Ik heb bij een speculatie veel geld verloren en hoop het daardoor terug te krijgen. Ik denk, dat wij beiden, als wij eerlijk tegenover elkaar zijn, spelenderwijs enige miljoenen kunnen verdienen.

— Deel mij 't plan, dat ge hebt, mede, zei Raffles, voor mij bestaan bij de uitoefening van sport geen hinderpalen.

— Luister dan, zei Geis.

— Ik zal u over veertien dagen, nadat ik de leiding der bank heb overgenomen, als eerste procuratiehouder aanstellen. Als zodanig hebt gij de sleutels van de kluis in bewaring. Gij zult binnen korte tijd, op een nacht, voorzien van die sleutels, de brandkasten openen, en met de inhoud vandoor gaan, dat wil zeggen, gij moet in mijn auto met het geld naar mijn huis in Brighton rijden, waar ik op u wacht. Dan delen wij de buit. Ik zal u daarna zolang in mijn huis verbergen, tot de eerste opwindung bedaard is. Ik zelf echter blijf op mijn post en leid de zaken der bank als directeur verder. Is dat niet een voortreffelijk idee?

— Een schitterend idee, antwoordde Raffles, alleen zou ik u de vraag willen stellen, waarom wij nu al niet reeds direct het geld wegnemen; wat is daar op tegen?

— Wel, zei Geis, terwijl hij Raffles een knipoogje gaf, dat is nogal duidelijk, zou ik menen. In de eerste plaats mag niemand mij verdenken. Als het

geld door u wordt weggehaald en gij verbergt u in mijn huis, zal niemand mij verdenken, zodat ik er ter gelegenertijd tussen uit kan knippen. Bovendien is mij het bedrag van drie miljoen pond sterling, dat wij op het ogenblik aan deposito's bezitten, wel wat gering. Ik meen te weten, dat wij er binnen kort op kunnen rekenen, dat dat bedrag verdubbeld zal zijn. Als wij dan samen delen, dan kunnen wij elk op drie miljoen rekenen, en dat is, zou ik zeggen, wel de moeite waard.

— Accoord, zei Raffles, terwijl hij opstond, gij kunt op mij rekenen.

— Uitstekend, zei Geis, terwijl hij Raffles de hand drukte. Zullen wij het zaakje met een fles wijn bezegelen?

— Het spijt mij, zei Raffles, dat ik hiervan geen gebruik kan maken.

— Zoals ge wilt, zei Geis. Maar voor alles moet ge mij uw adres opgeven; ik moet u bericht kunnen zenden, zodra het zover is.

— Goed, zei Raffles, dat luidt: John Govern, 9, Highstreet, Bromley, maar niemand weet, dat ik daar woon.

Toen de bezoeker verdwenen was, wreef Geis in zijn handen uit tevredenheid.

— Zie zo, mijn waarde Lord Lister, mompelde hij, nu heb ik je eindelijk te pakken. Als Mac Intosh je om zeep brengt, des te beter, dan zal deze man als procuratiehouder het geld voor mij stelen. Mocht echter Mc Intosh bij dit zaakje het leven verliezen, dan zal ik blij zijn, eindelijk van hem verlost te zijn, en dan zal Raffles mij de deposito's in handen spelen. In elk geval zijn het twee vliegen in één klap.

HOOFDSTUK III

HET VULKAANEILAND

Twee dagen na dit gesprek ontving Raffles een brief van de volgende inhoud:

Hooggeachte heer,

Ik weet niemand op de wereld, die mij zou kunnen helpen dan gij. Ik ben een wees. Mijn moeder heb ik nooit

gekend, mijn vader was reder in Trinidad. Vandaag twee jaar geleden, voordat ik meerderjarig was, stierf mijn vader plotseling, zonder een testament te hebben nagelaten. Daar ik bloedverwanten, noch iemand bezat, op wie ik kon vertrouwen, regelde ik met de hulp van een advocaat, die mij door de rechtbank werd toegewezen, de nalatenschap van mijn vader en vond daarin onder meer, behalve enige duizenden ponden sterling, waarvan ik tot heden leefde, een landkaart, waarvan ik u hierbij een nauwkeurige copie toezend.

Aan de keerzijde van die kaart nu heeft mijn vader genoteerd, dat een ontrouw beampte, Pelugro genaamd, hem een vermogen van vier miljoen heeft ontstolen, waarmee hij ongeveer vier jaar geleden zou zijn gevlucht.

Mijn vader heeft het spoor van die man laten volgen en is te weten gekomen, dat hij op een onbekend eiland het geld verborgen heeft en met een deel daarvan naar Parijs is getrokken.

Hij zou het geld juist daar hebben verborgen, opdat het niet, ingeval hij in Parijs gevangen zou worden genomen, in mijn vaders handen zou vallen.

Pelugro is intussen gestorven. Men wilde hem in Parijs arresteren en bij het gevecht, met de hem achtervolgende detective, is hij door een schot gedood. Al wat men op hem vond, waren honderdduizend francs en de kaart van het onbekende eiland, die men mijn vader toezond.

Tot dusverre is het mij nog niet gelukt, dit eiland te vinden. Ik ben nu zonder geld en daar ik zo dikwijls in de kranten over u gelezen heb en heb gehoord, dat gij een edelmoedig mens zijt, wend ik mij nu tot u en smEEK u, mij te willen helpen.

Ik woon tijdelijk in een Londens pensioen.

Intussen blijf ik met de meeste hoogachting.

MELANIE HOPE.

Raffles las de brief een paar keer aandachtig door.

— Charles, er komt werk aan de winkel, zei hij tot Brand. Van mijn plan om naar het buitenland te gaan, komt voorlopig niets. Lees die brief maar eens.

Hij overhandigde zijn vriend het schrijven, dat deze, na het aandachtig te hebben doorgelezen teruggaf met hoog opgetrokken wenkbrauwen, zeggend:

— Maar Edward, je zult toch geen geloof schenken aan hetgeen daarin staat, het is naar mijn mening niets anders dan een mystificatie en ik vrees, dat men je om de tuin wil leiden.

— Jij denkt het, maar ik wéét het zeker, zei Raffles. Die brief is een poging om mij een poets te bakken en wat meer zegt, ik weet, door wie het geschiedt.

— Je wilt toch niet zeggen, dat je weet wie de afzender van deze brief is? Er staat niet eens in waar zij woont, zei Brand.

— Dat hoeft ook niet, Charles, zei Raffles. Ik zal je vertellen, wie deze brief heeft gezonden. Luister:

— Zoals je ziet, heeft Thomas, de huisbewaarder van mijn huis in Bromley, deze brief hierheen gezonden. Zij schrijft mij onder de naam John Raffles, iets dat ik tot dusverre aan niemand heb verteld, behalve aan een en die ene is niemand anders dan onze vriend Geis, alias Stein. Die brief is dus van hem afkomstig.

Hij nam de bijgezonden kaart en bekeek deze.

— Dat zogenaamde eiland ziet er uit als een kreeft en ik betwijfel ten zeerste of het wel bestaat. Bovendien heb ik nooit gehoord, dat een eiland als dit, waarop een kleine vulkaan is aangegeven, koraalriffen bezit. Kijk eens naar die kaart.

Zij gingen naar het bureau van de Lloyd en de ambtenaren van deze grootste zeevaartmaatschappij der wereld raadpleegden een aantal kaarten. Reeds wilden zij hun pogingen opgeven, toen zij een oude kaart vonden. Ook deze vergeleken zij met de kaart, welke Raffles had meegebracht.

Beide vertoonden opvallende overeenkomst met elkaar, maar de koraalriffen, die op de kaart van Raffles voorkwamen, ontbraken op de andere. Het eiland droeg de naam Rocky-eiland en bevond zich dicht bij de westelijke kust van IJsland.

— Gij kunt met een stoomboot, zo belichtte de beambte hem in, het eiland in vier dagen bereiken. Het is een walvisvaarder, veel gerieflijkheden zult gij aan boord dus niet vinden.

Raffles bedankte de beambte voor de verschaftte inlichtingen, betaalde het verschuldigde en vertrok met Brand, om in de Windsorclub te gaan lunchen.

Onderwijl besprak Raffles zijn plan.

— Dat wordt een fijn karweitje, Charles, zei hij, wij gaan natuurlijk niet met die walvisvaarder, maar met onze eigen motorboot, die op het ogenblik te Gravesend ligt. Wil jij je er mee belasten om met Henderson de boot zeewaardig te maken? Je zorgt natuurlijk voor het nodige proviand, want het is best mogelijk, dat we enige tijd op het eiland zullen moeten blijven. En, Charles, zei Raffles, terwijl hij naar Gravesend bent, ga ik naar Portsmouth, om eens te kijken wie zich zo al, op die walvisvaarder inschepen, want ik heb er zo'n idee van, dat we niet alleen naar dat eiland zullen vertrekken.

Brand gaf zijn vriend een knipoogje en deze begreep hem, zonder dat meer woorden nodig waren.

Twee dagen na dit gesprek zagen de varensgezellen, een licht grijs geschilderde motorboot, de jachthaven van Gravesend verlaten.

Raffles had bij zijn onderzoekingen ontdekt, dat de bemanning van de walvisvaarder gewoonlijk uit acht koppen bestond. Hij was er al heel gauw achtergekomen, dat men in het ruim van het schip, een hangmat had opgehangen, daar er op een passagier was gerekend, die de reis naar IJsland zou meemaken.

Die passagier was niemand anders dan Mac Intosh, die het plan had gemaakt Raffles naar het eiland te lokken, om hem daar van kant te maken.

Mac Intosh was, in de loop der jaren voorzichtig geworden. Hij begreep, dat aan die uithoek der wereld wel niemand van de moord getuige zou zijn en tegelijk een goede gelegenheid zou hebben om zijn geld, dat hij daar verborgen had, te gaan halen.

Van dit alles wist Raffles natuurlijk niets af, maar hij vond de roodharige kerel zo verdacht, dat hij in hem onmiddellijk een handlanger van Geis vermoedde en besloot een oogje in het zeil te houden, zodra hij op IJsland zou zijn aangekomen.

Het scheelde slechts een paar uur, dat de walvisvaarder eerder aangekomen was dan hij. Bij informatie bleek hem, dat de rode passagier van het schip zich door een inwoner van Reikiavik naar Rocky Island had laten overbrengen.

Toen wist Raffles genoeg en toen hij wilde informeren naar de juiste richting, die hij moest nemen, bracht men hem bij een oude visser, die hem alle gewenste inlichtingen verschaftte, maar tegelijkertijd een zeer bedenkelijk gezicht trok.

— Wees voorzichtig, zei de visser tot Raffles. Dat eiland is vol gevaarlijke plekken; ik bracht verleden jaar een gezelschap naar het noorden van het eiland, en tot op de huidige dag is geen van hen teruggekeerd. In de moerassen of in de hete zwavelbronnen zullen zij de dood gevonden hebben. Weest dus voorzichtig, heren. De bodem is vulkanisch.

Raffles bedankte de man en begaf zich aan boord. Henderson en Brand hadden zich voorzien van de nodige wollen dekens, houwelen, touwen en schoppen, om op het eiland te kunnen zoeken naar het geld, waarvan in de brief gesproken was.

Henderson, die de boot bestuurde, had aldra een kreek gevonden, waarin hij de boot ankerde.

Daar Raffles er zo goed als zeker van was, dat de roodharige passagier van de walvisvaarder reeds aan land was gegaan, wilde hij zijn boot niet onbewaakt achterlaten, en sprak met Henderson af, dat deze op de boot zou ach-

terblijven.

Voorzien van de nodige gereedschappen en leeftocht voor enige dagen begaf hij zich daarna met Brand aan land, om een inspectietocht te ondernemen.

Het was een woeste, rotsachtige streek, die zij doortrokken. Rotsen en afgronden versperden hun de weg.

Ondanks dit alles volgde Raffles nauwkeurig de richting naar de plek, die op de kaart was aangeduid als bergplaats van de schat.

In de avond maakten zij in een kleine grot hun legerstede klaar.

— Wij bevinden ons in eigenaardige omstandigheden, zei Raffles. Wel een beetje ongemakkelijk om te slapen, maar overigens vind ik de lucht hier beter dan in ons mistige Londen.

Zij hadden een paar uren gerust, toen Brand, die achter in het hol lag, en die door de ongemakkelijke houding de slaap niet kon vatten, een geluid hoorde, dat hem naar de ingang van het hol deed kijken. Hij meende de gedaante van een man te onderscheiden, die in de ingang stond en blijkbaar luisterde.

De onbekende bukte zich en kroop langzaam naar hen toe.

Hij wilde een beweging maken om Raffles, die rustig slapende naast hem lag, te wekken, maar zijn tong was als verlamd.

Eensklaps zag hij, dat de man toen deze vlak bij de Grote Onbekende was gekomen zijn hand ophief, waarin hij een dolk hield.

Op dat ogenblik week de betovering, waaronder Brand als het ware verkeerde. In één oogwenk keerde het volle besef van het gevaar terug en hij sprong op, terwijl hij een luide gil uitstootte.

Op hetzelfde ogenblik was de geheimzinnige gedaante verdwenen. Brand aarzelde nu niet langer en sprong naar zijn reeds half ontwaakte vriend, die hij aan de arm schudde, om hem geheel te doen ontwaken.

Dadelijk sprong Lord Lister op met een geladen revolver in de hand.

— Wat is er? riep hij slaapdronken uit.

Brand had een paar minuten nodig om van zijn schrik te bekomen. Daarna

vertelde hij in korte woorden, wat hij gezien had. Raffles lachte hem uit, maar toen zijn vriend hem stellig verklaarde, dat hij de sluipmoordenaar vlak bij zich had gezien, werd Raffles ernstig en begon hij het gehele hol te doorzoeken. Geen spoor werd echter van de man ontdekt.

Nergens was een spoor van enig levend wezen te ontdekken.

Rotsblokken van grillige vorm lagen overal om hen heen verspreid en boden een veilige schuilplaats aan voor meerdere aanvallers.

De beide vrienden bleven daarom het verdere gedeelte van de nacht wakker.

's Ochtends gingen zij weer op weg en Raffles zocht bij elke stap, die zij aflegden, of hij misschien een spoor kon ontdekken van de onbekende bezoeker van de vorige nacht.

Tegen de avond waren de twee vrienden tot op enige uren afstand van hun einddoel genaderd.

De snel invallende duisternis maakte het hun onmogelijk verder te gaan. Onder een vooruitstekend rotsblok legden Raffles en Brand zich, in hun dekens gehuld neer, nadat zij waren overeengekomen beurtelings te waken.

Daar de nachten in deze hoog gelegen streken slechts kort duren, zouden twee nachtwaken voldoende zijn.

De maan was even opgekomen, maar weer spoedig achter de horizon verdwenen, doch het schemerachtige licht, dat heerste, maakte ander licht overbodig.

Eindelijk, toen Brand zag, dat het op zijn polshorloge één uur in de ochtend was, stond hij op, om zijn vriend te wekken, teneinde zelf enige uren rust te kunnen nemen.

Voor zover hij kon waarnemen was het volkomen stil om hem heen.

Hij zag echter niet, dat op het ogenblik, dat hij opstond, een gedaante, die reeds enige uren achter een rotsblok in zijn onmiddellijke nabijheid, had gelegen, een lichte beweging maakte.

Toen hij opstond en zijn geweer weglegde, was hij, op de revolver in zijn rechterhand na, ongewapend.

Daar scheen de spion achter het rots-

blok op te hebben gewacht.

Als een slang sloop hij door het mos en het korte gras, nader.

Brand hoorde of zag niets van de nader sluipende gedaante. Hij legde nu ook zijn revolver weg en bukte zich naar zijn vriend, om deze door zacht schudden, te wekken, maar nog voor hij in staat was zijn hand uit te strekken, voelde hij zich door twee sterke armen van achteren beet gepakt en achterover trekken.

Voor hij een kreet kon uiten, werd zijn keel als in een stalen schroef gevangen en dacht hij te zullen stikken. Een ogenblik verloor hij zelfs het bewustzijn en toen hij bijkwam, had hij een gewaarwording alsof hij in een zak zat.

Hij bemerkte aldaar, dat hij in zijn eigen wollen deken was gewikkeld en blijkbaar op de rug van zijn aanvaller werd weggedragen.

Het was Mc Intosh, die zijn slachtoffers had gevonden.

Tevergeefs trachtte Brand zich uit de armen van zijn vijand te bevrijden.

Zonder enige moeite en zonder dat hij zijn zware last één ogenblik neerzette, droeg hij hen enige honderden meters ver.

Brand gaf eindelijk de moeite op om zichzelf te bevrijden. Allerlei gedachten vlogen door zijn brein. Het was hem onverklaarbaar, welk belang deze man in hem kon stellen. En dat hij niet alléén onschadelijk gemaakt zou worden, zei hem een bepaald voor gevoel.

Maar waarom dit alles? Waarom?

Hij zag geen kans om Raffles te waarschuwen tegen het onbekende lot, dat hem wachtte. Hij zag duidelijk in, dat zijn vriend het offer zou worden van de een of andere misdadiger, die eerst hemzelf van kant zou maken.

Hij zag reeds in de geest, hoe deze man, wiens armen hem als in ijzeren schroeven vasthielden, naar de legerstede van Raffles zou sluipen en zijn rustig slapende vriend een mes in de borst zou stoten.

Deze en dergelijke gedachten doorvlogen zijn brein, zonder dat hij een middel kon vinden, hoe hij zijn vriend

zou kunnen redden.

Plotseling bleef de man, die hem droeg en die hij niet kon zien, staan en liet zijn vracht op de bodem vallen. Brand maakte zich los uit zijn deken en keerde zich snel om. Zijn onzichtbare vijand was echter sterker dan hij. Op het ogenblik, dat Brand weer de koele nachtwind inademde en zijn hoofd uit de deken stak, greep een sterke vuist zijn hals van achteren beet en drukte zijn hoofd naar omlaag.

Daarop omvatte een arm zijn lichaam en tildé hem in de hoogte.

En nu zag Brand een afgrond, waaruit witte dampen opstegen.

Met een duivelse lach hield zijn onbekende vijand hem enige seconden in deze houding vast. Brand beleefde verschrikkelijke ogenblikken, terwijl hij boven de afgrond zweefde. Er bestond geen mogelijkheid om aan de vuisten van zijn tegenstander te ontkomen, er was geen uitweg, geen kans op redding.

Hoewel Brand wist, dat zijn laatste uur was aangebroken, verloor hij geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. Nog eenmaal keek hij om zich heen, als wilde hij de plek, waar hij de dood zou vinden, in zich opnemen.

Het was een woeste streek, waar de beide mannen zich bevonden. Rondom hen staken rotsblokken hun kale kruinen omhoog, rechts onder hen, wel honderd meter diep, lagen vulkanische meren, waarvan de zwarte, gladde wateroppervlakten als spookachtige geesten naar de nachtelijke hemel opkeken.

Vlak voor hem stegen witte dampen op, waarvan hij de herkomst eerst niet begreep, tot het hem inviel, dat deze hete damp waarschijnlijk veroorzaakt werd door onderaardse bronnen. Nu wist hij ook, welk vreselijk lot hem wachtte. Dat niemand hem meer kon helpen, als hij eenmaal daar beneden was, begreep hij zeer goed, want nog nooit had men de rotskloven, die gevormd worden door de vulkanen van IJsland onderzocht.

Dit alles was snel door zijn brein gegaan. Eensklaps voelde Brand, dat zijn laatste ogenblik genaderd was. Hij werd nog éénmaal een weinig hoger in de

sterke vuisten opgeheven; hij stiet een gil uit, zo doordringend en angstaanjagend, dat de rotsblokken om hem heen er van schenen te trillen en de kreet duizendmaal weerkaatsten, waarna hij in de peilloze afgrond verdween. Een honend lachen van de misdadiger was het enige antwoord op de doodskreet van zijn slachtoffer.

Daarna sloop hij naar het kleine kamp terug, om Raffles dezelfde weg te doen opgaan als zijn eerste slachtoffer.

Maar er gebeurde iets anders.

De kreet van ontzetting, door Brand geslaakt, had Raffles gewekt.

Dadelijk was hij opgesprongen en had gemerkt, dat de plaats, waar Brand had gelegen, leeg was.

Hij begreep onmiddellijk, dat de geheimzinnige man van de vorige nacht teruggekomen was en nu een betere gelegenheid had afgewacht. Ook zag hij in, dat het nu zijn beurt was en om dat te voorkomen en tevens een kans te hebben het onguere wezen onschadelijk te maken, besloot hij zich slapende te houden, teneinde zijn aanvaller te kunnen laten naderen. Hij legde zich daarom weer in dezelfde houding neer en deed alsof hij sliep. Zijn revolver had hij geladen naast zich neergelegd.

Terwijl hij zo lag, dacht hij aan het lot van zijn vriend en voelde een grote onrust in zijn hart, daar hij natuurlijk niet wist wat er met hem gebeurd zou zijn. Het was alsof een inwendige stem hem zei, dat hem een groot ongeluk was overkomen, zodat hij zich bijna niet stil kon houden.

Of hij door deze gedachten minder waakzaam was, dan van de Grote Onbekende mocht worden verondersteld, is niet te zeggen, maar het was een feit, dat hij eensklaps een verontrustend geritsel in zijn nabijheid vernam. Hij keek om, maar zijn vijand naderde van de tegenovergestelde kant en nog vóór Raffles zijn revolver kon opnemen, sprong de man als een tijger naar hem toe en greep hem bij de keel.

Een ontzettende strijd begon. Geen enkel geluid werd vernomen, behalve het hijgen der twee mannen, die op leven en dood met elkaar vochten. Ieder

van hen wist dat en verdubbelde zijn inspanning om de strijd te winnen.

Mc Intosh had de kracht van Raffles onderschat. Al was deze ook iets kleiner dan zijn aanvaller en al bezat hij niet zoveel lichaamskracht, Raffles was een uitstekend geoefend worstelaar, terwijl hij lenig was als een slang.

Terwijl Mc Intosh met hem vocht, verdedigde de ander zich met alle trucs, waarin geoefende sportlui bedreven zijn. Het lukte de aanvaller niet, Raffles te overweldigen en hij probeerde daarom met een snelle handbeweging, een dolk uit zijn gordel te halen, om deze de Grote Onbekende tussen de ribben te stoten.

Deze poging werd hem noodlottig.

Nauwelijks had zijn hand Raffles vrijgelaten, of deze maakte van de gelegenheid gebruik en bracht zijn tegenstander een geweldige vuistslag tussen de ogen toe.

Als een gevelde boomstam viel de schurk, zonder één kik te geven, bewusteloos neer.

Nu was het voor Raffles het werk van een paar seconden om zijn aanvaller met de meegenomen touwen te binden.

Na korte tijd ontwaakte Mc Intosh tandeknarsend van woede uit zijn verdoving; hij zag zich in Raffles'macht.

Deze had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald en liet het licht op het hatelijke gezicht van de moordenaar vallen.

— Vervloekte hond, beet hem de goeide toe.

Raffles had hem onmiddellijk herkend aan zijn pokdalig gezicht en het vuurrode haar. Daar hij begreep, dat de man zich liever in stukken zou laten scheuren, dan hem vertellen wat hij met zijn vriend had gedaan, deed hij geen moeite hem uit te horen, maar beet hem toe:

— Dat gevloek is belachelijk, houd je mond, anders krijg je nog zo'n vuistslag. Als het dag is, zullen wij elkaar wel nader spreken.

Bij die woorden ging hij dicht bij de gevangene zitten, legde de revolver onder zijn bereik naast zich en luister-

de met gespannen aandacht naar elk geluid, dat in zijn oren drong. Niets verbrak echter de nachtelijke stilte.

Mc Intosh had opgehouden met vloeken, toen hij zag, dat zijn vijand zich niet door hem liet bang maken. Hij beet zich in machteloze woede op de lippen. Hoe gaarne had hij zijn gehate tegenstander met een enkele dolkstoot in de eeuwigheid geholpen. Dit was hem echter ten enenmale onmogelijk en hij dacht erover na, welke straf hem te wachten zou staan.

Wel vreesde hij de dood niet, maar toch voelde hij weinig lust, om hier zijn leven te laten. Dat de straf, die hem zou treffen, vreselijk zou zijn, wist hij van tevoren. Hij had reeds zoveel van de Grote Onbekende gehoord en gelezen, en diens groot rechtvaardigheidsgevoel had telkens de schuldige weten te straffen.

Met woede in het hart gaf de man zich aan zijn noodlot over. In elk geval stond het bij hem vast, dat, als hij ooit weer in vrijheid zou komen of als het hem mocht lukken, zich te bevrijden uit de macht van Lord Lister, hij een nieuwe leven wilde beginnen, maar zich eerst bloedig zou wreken op zijn doodsvijand.

Met ongeduld wachtte Raffles op het aanbreken van de dag en zodra de eerste zonnestraal de rotsen van het eiland verlichtte, verliet hij de rustplaats en kroop als een Indiaan, een bepaald spoor volgend, over de steenachtige bodem.

Met onbegrijpelijke zekerheid vond hij de weg, waarlangs Brand in de nacht was weggeslept.

Pluisjes en draadjes wol van de deken, waarin zijn vriend was gewikkeld en weggedragen, en die hier en daar aan de rotsen waren hlijven hangen, brachten hem, nadat hij een uur lang gezocht had, naar de rots, waar Mc Intosh Brand naar beneden had geslingerd.

Aan de voet van deze rots bevond zich een trechtervormige kloof, welke gevormd was door een vulkaan. Hete waterdampen stegen eruit omhoog. Zij beletten Raffles om naar beneden in de kloof te kijken, toen hij neerknielde

en zich over de rand van de afgrond boog.

Als bij intuïtie begreep hij, dat Brand zich in deze kloof, onder de uitstekende rotsen, moest bevinden.

Hij hield zijn handen als een trechter voor de mond, opdat het geluid versterkt zou worden en riep:

— Charles, Charles.

— Hallo, klonk het terug en zo dichtbij, dat Raffles verbaasd was.

— Waar ben je Charles? riep Raffles opnieuw.

— Hoogstens twee meter van je verwijderd, antwoordde de stem.

— De kloof wordt hier beneden nauwer, de onderste spleet is slechts een hand breed, wat je daarboven zeker niet kunt zien. Ik lig hier als in een stoombad. Ik heb al geprobeerd naar boven te klimmen, maar de rotswanden zijn te glibberig en ik kan geen steunpunt krijgen.

— Wacht een ogenblik, ik zal je helpen, klonk het nu van boven af.

Raffles trok zijn jas uit en draaide die als een dik koord in elkaar, dat hij daarna naar beneden liet. Nadat hij tevergeefs te midden van de damp naar de plek had gezocht, waar Brand zich kon bevinden, zag hij plotseling, dat aan de neergelaten jas werd getrokken en hoorde hij Brand roepen:

— Ik houd vast. Trek mij omhoog.

Langzaam, bij kleine eindjes tegelijk, trok Raffles zijn vriend uit de waterdamp en, nat als een verzopen kat, kwam deze te voorschijn.

— Ik geloof, zei Brand, dat ik mijn heel verdere leven geen warm bad meer nodig zal hebben.

— Heb je je bezeerd? vroeg Raffles.

Brand wreef zijn knieën en ellebogen:

— Bijna mijn nek gebroken. De schurk wierp mij met het hoofd naar beneden de diepte in en ik dacht in duizend stukken te zullen vallen. Maar met een saltomortale draaide ik mij, even voor ik tegen de rotswand aankwam, om en ik heb alleen mijn huid geschraamd aan de knieën en ellebogen.

— Dank de hemel, Charles, dat dit opnieuw zo goed is afgelopen, zei Raffles. Het scheelde deze keer maar een haar-

tje en nu raad ik je, snel terug naar onze slaappleats te gaan, opdat je je van droge kleren kunt voorzien. De schurk, die je naar beneden heeft gegooid, heb ik vastgebonden en je kunt hem, als je er zin in hebt, van het hete bad laten genieten, dat voor jou bestemd was.

Mc Intosh wierp een blik vol woede op Raffles, toen deze met Brand aankwam.

— De duivel hale je, siste hij.

— Je hebt je spel verloren, zei Raffles, het boezemt mij echter veel belang in, waarom je deze aanval op ons hebt gewaagd.

— Loop naar de hel, vloekte Mc Intosh ik zeg geen woord.

Raffles stoorde zich verder niet aan zijn gevangene, maar maakte van droge takken en hout een vuurtje, opdat Brand zich hierbij kon warmen en zijn kleren drogen. Daarop maakte hij een ontbijt gereed en, nadat de weer veerende vrienden behoorlijk hadden gegeten en Brand zich zo goed mogelijk had verkleed, zei Raffles:

— Nu zullen wij toch eens gaan zoeken naar de plek, waar zich de schat bevindt en de schurk zolang geboeid hier achterlaten.

— Dat vind ik wel een beetje gevaarlijk, meende Brand, het is best mogelijk, dat hij hier op het eiland een medeplichtige heeft en in dat geval...

— Ik geloof niet, dat we daar bang voor behoeven te zijn, antwoordde Raffles, maar als je dat beter vindt kunnen we wel eerst Henderson gaan halen. Het is anders wel erg veel tijdverlies, want voor we aan de haven zijn, moeten we wel minstens een dag lopen, dat maakt met de wandeling terug twee dagen, terwijl naar mijn berekening de plek, waar de schat ligt, als hij er althans ligt, niet verder dan een paar uur verwijderd is.

Brand vond dit ook en de beide vrienden besloten het er dan maar op te wagen. Voor zij vertrokken keek Raffles nog eens goed de touwen na, waarmede hij de kerel gebonden had en toen hij zag, dat deze zich zeker niet zonder hulp zou kunnen bevrijden, gingen zij welgemoed op weg.

Na een wandeling van twee uur bevonden zij zich op de plek, die op de kaart was aangegeven. Een grote steen lag bovenop een kunstmatige verhoging en dadelijk ontdekten zij verse sporen, die erop wezen, dat iemand daar nog niet lang geleden was geweest.

Met zijn houweel bewerkte Raffles de bodem en na korte tijd stiet hij op een houten kistje, dat hij met één slag verbrijzelde. Het bevatte echter een ijzeren cassette, die van zware sloten was voorzien.

— Wij hebben de schat en als ik mij niet vergis, is de man, die ons overviel, bekend met dit geheim. Hij heeft ons hier niet alleen uit de weg willen ruimen, maar ook de schat willen bemachtigen. Wij zullen de cassette ongeopend meenemen naar het schip.

Raffles bond touwen om het ijzeren kistje en daar dit te zwaar was om het te kunnen dragen, trokken zij het achter zich aan als een slede.

Toen Mc Intosh Raffles ontdekte met zijn buit, brulde hij van woede als een waanzinnige en trachtte met geweld zijn boeien te verbreken.

Raffles had inderdaad zijn schat ontdekt.

Mc Intosh was zo lichtzinnig geweest om zijn kaart, welke hij van het eiland bezat nauwkeurig te kopiëren en had deze copie naar Raffles gezonden ten einde deze uit Londen weg te lokken.

Sinds tientallen jaren had hij op dit afgelegen eiland zijn buit, alles wat hij had geroofd en door moord had verkregen, in veiligheid gebracht.

Zijn doel was geweest om zijn schat mee te nemen naar Londen en daar te leven van het geld, dat de ijzeren kist bevatte.

— Ik zie, zei Raffles, dat wij je spaarpot hebben gevonden. Je kunt gerust zijn, waarde vriend. Ik zal een goed gebruik maken van de inhoud.

— Wat zullen wij met de man doen? vroeg Brand. Hij verdient een kogel door de hersens.

— Beste Charles, zei Raffles, ik houd het schieten voor een nutteloze uitvinding. In de eerste plaats kost het patronen, in de tweede plaats knalt het

en prikkelt de zenuwen en ten derde is het doelloos. Men kan op een andere wijze met zijn vrienden afrekenen. Wij zullen dit heerschap hier laten liggen bij zijn lege brandkast. Dat zal voor hem een grotere straf zijn, dan wanneer wij hem naar de andere wereld helpen.

Vooruit, wij gaan naar onze boot terug.

Zij namen verder geen notitie van Mc

Intosh, die brulde van woede, maar trokken de cassette achter zich voort. Nog geruime tijd hoorden zij te midden der rotsen het luide geschreeuw van de achtergelaten man.

Zonder verdere avonturen bereikten zij de volgende dag het strand en met de hulp van Henderson brachten zij de gevonden schat aan boord van het schip.

HOOFDSTUK IV

EEN TERUGKEER

Er was bijna een week voorbijgegaan, toen Raffles met Brand in Londen aankwam.

Het eerste, wat de Grote Onbekende deed was, de ijzeren kist open te breken, waarin hij, behalve een dik pak bankpapier van grote waarde, zware staven gesmolten goud vond.

Daarna maakte hij weer gebruik van de vermomming, welke hij had gedragen bij zijn bezoek aan Geis en begaf zich op weg naar hem toe.

Met een glimlachje en met een gelaat, dat duidelijk verried, dat hij Raffles niet had verwacht, ontving de bankdirecteur Mr Stein, hem.

— Ik ben zeer verheugd u te zien, waarde vriend. Ik maakte mij reeds ongerust, dat u iets kon zijn overkomen. Neem plaats, en vertel mij eens: Waar zijt gij zolang geweest? vroeg hij.

— Ik was op reis, antwoordde Raffles langzaam, terwijl hij Geis scherp aankeek.

— Op reis? Waarheen?

— Naar IJsland, antwoordde Raffles en bemerkte dat de ander door dit antwoord schrok.

Dit versterkte in Raffles het vermoeden, dat Geis misschien op de een of andere wijze te maken had met de IJslandse kwestie.

— Wat hadt gij op IJsland te doen? vroeg Geis schijnbaar onverschillig, dat is immers een eiland, door God en alle mensen verlaten.

— God en mensen zijn ook op IJsland

te vinden en daarbij heeft het eiland een voordeel: er waait daar een frisse wind, er zijn geen detectives en bijna ook geen misdadigers. Rechtbanken en gevangenissen heeft men er ook niet. Wat dit laatste betreft dus een ideaal land voor iemand, die van rust houdt. Als ik hier niet nodig was geweest, zou ik langer op IJsland zijn gebleven.

— Het doet mij genoeg, zei Geis, dat gij terug zijt. Er had u iets kunnen overkomen. Het is een vulkanisch en gevaarlijk land.

— O neen, zei Raffles, mij overkomt niet gauw iets, omdat ik altijd voorzichtig ben. Als ik dat vroeger ook was geweest, dan bezat ik nu nog mijn verloren geld, dat gij in uw bank hebt gebruikt. Dan zou ik nu de geachte Lord Lister zijn. Maar ik heb eerst moeten leren op te passen en omdat ik dit vol ijver en met nauwlettendheid deed, ben ik Raffles geworden.

— Noem die naam niet, zei Geis, ik heb in het buitenland zoveel van u gelezen, dat ik bij het horen daarvan altijd kippevel krijg.

— Interessant, zei Raffles, terwijl hij een sigaret opstak, ik hoorde datzelfde van verschillende mensen.

— Wat? vroeg Geis.

— Dat zij kippevel kunnen krijgen, antwoordde Raffles.

— Laat ons ernstig zijn, zei Geis zenuwachtig, laat ons over de zaak spreken, die wij samen voor hebben. Het is een prachtig zaakje en belooft een

schitterend resultaat. Ongemerkt zult gij de miljoenen voor ons kunnen wegnemen uit de brandkasten der bank. Het zal u volstrekt geen moeite kosten.

— Eigenlijk jammer, viel Raffles hem in de rede, het zijn juist de gevaren, die mijn sport aantrekkelijk maken.

— Ik kan u, helaas, niets anders aanbieden, zei Geis, en opdat wij het eens kunnen worden, verzoek ik u, morgen vroeg bij mij te komen; ik zal u dan op de hoogte brengen van uw werk.

Het is mij reeds gelukt, in de week waarin ik mijn betrekking aan de bank heb bekleed, voor een miljoen aan nieuwe deposito's te verkrijgen en wel door de mensen een hogere rente te beloven. Ha, ha, ha, lachte Geis, Raffles vertrouwelijk op de schouder kloppend, de hoge rentevoet, is het kaarslicht, waarin de mensen als motten vliegen.

Raffles lachte mee en nadat de twee mannen nog enige woorden hadden gewisseld, nam de Grote Onbekende afscheid.

Die nacht sliep Geis niet zeer gerust. Hij had nooit kunnen denken, dat Raffles heelhuids van zijn expeditie naar Rocky Island zou zijn teruggekeerd. Een man, zo sterk en slim als Mc Intosh was niet gemakkelijk te verschalken en nu dat toch gebeurd was, gold dit voor Geis als een bewijs, dat Raffles pijlen op zijn boog had, waarvan hij het bestaan niet kende.

Het speet hem, dat hij reeds te veel tegen Raffles had gezegd, daar deze hem nu reeds gemakkelijk zou kunnen veraden.

Zoals de zaken nu stonden, moest hij doorzetten.

De volgende ochtend stelde Geis Raffles aan als procuratiehouder van de Lincoln-Bank, hem de meest verantwoordelijke betrekking gevende, die aan de Bank te bekleden was.

Raffles was onder de naam John Govern procuratiehouder van de Lincoln-Bank geworden, en vervulde zijn plichten met een ijver, alsof hij het zijn gehele leven was geweest.

Het gebeurde zelden, dat Raffles, wanneer de Bank gesloten werd, zijn

kamer verliet. Bijna altijd bleef hij nog een uur langer werken.

Dit viel Geis op en hij vroeg Raffles daarom, wat hij na de sluiting nog in zijn bureau te doen had.

— Ik doe het, opdat de bedienden zich dit later zullen herinneren en mij als de verdachte persoon zullen beschouwen.

— Ik begrijp uw gedachtengang niet goed, zei Geis.

— Dat is anders zeer eenvoudig, meende Raffles. Ik hoorde vandaag al, dat men mij, wegens mijn laat werken wantrouwt. Alle employés hier op kantoor denken, dat ik bezig ben de boeken te vervalsen of iets anders te doen, dat mij in staat stelt belangrijke bedragen te verduisteren. Als er straks iets gebeurt en men bemerkt, dat de deposito's allen weg zijn, terwijl ik niet meer op kantoor verschijn, dan ligt het natuurlijk voor de hand, dat men mij verdenkt. Niemand zal het in zijn hersens krijgen om u te verdenken, want gij blijft natuurlijk zoals altijd op kantoor komen, toont u radeloos over het verdwenen geld, licht de detectives, die naar mij gaan zoeken, in en als eindelijk de belangstelling voor de dief wat is gaan luwen, dan kunnen we er samen van door gaan.

Ik blijf iedere avond tot laat in mijn bureau werken, niet voor de bank, maar voor mij zelf. Ik doe het alleen om de klerken van de bank zand in de ogen te strooien.

Gerust gesteld verliet Geis Raffles, maar hij zou niet zo zijn heengegaan als hij had gezien, dat Raffles zijn extra uren gebruikte om uit de boeken van de bank de namen der crediteuren met hun adres op een lijst te noteren en eveneens aan te tekenen, hoe hoog hun deposito was.

Het waren meestal kleine kooplieden of weduwen en wezen, die een klein kapitaal in deposito hadden gegeven. Het bestaan en het geluk van een gehele familie was afhankelijk van bijna al deze kapitaaltjes en dit alles moest Raffles stelen.

Geis had Brighton verlaten en in de buurt van Londen een huis gehuurd,

waarin hij bijna elke avond schitterende feesten gaf.

Raffles had tot dusverre steeds daarvoor bedankt.

Op zekere nacht dat Geis zich laat had ter ruste begeven, sloop een man zijn slaapkamer binnen en wekte hem, door luid zijn naam te noemen.

Slaapdrongen rees Geis in zijn bed overeind en staarde om zich heen; het volgende ogenblik herkende hij de man, die voor hem stond.

Het was Mac Intosh.

— Ben jij het, of is het je geest? vroeg Geis, zijn bezoeker verbaasd aankijkend.

— Ik ben het zelf, antwoordde Mc Intosh. Het was moeilijk om weer naar Londen terug te komen.

— Ik beschouwde je reeds als verloren, zei Geis. Wat is er met je gebeurd?

— Het was natuurlijk weer die Raffles, zei Mc Intosh, knarsetandend.

— Daar kijk eens, riep hij en liet Geis, terwijl hij zijn mouwen opsloeg, zijn met bloed belopen, dik opgezwollen polsen zien, die bovendien nog brandwonden vertoonden.

— Hoe komt dat? vroeg Geis.

— Van de touwen, waarmee Raffles mij heeft gebonden.

— Heeft hij je gebonden? Hoe was dat mogelijk?

— Die vent is een duivel, zei Mc Intosh, terwijl hij zijn vuisten balde, ik vermoedde dadelijk, dat ik niet tegen die vent was opgewassen.

— Dat verbaast mij, zei Geis, jij hebt toch een heldere kop. Hoe kon Raffles jou overweldigen?

— Vervloekt, riep Mc Intosh uit, ik had mijn plan heel goed opgemaakt en was een dag eerder op Rokee eiland dan Raffles en zijn vriend. Ik sloop de tweede nacht naar hun slaappleaats om ze alle twee in een der rotskloven te werpen, zoals er verscheidene op het eiland zijn. Ik had, naar ik meende, de vriend van de gauwdief reeds voor altijd onschadelijk gemaakt. Ik vermoedde niet, dat de gil, die de vent slaakte, toen ik hem van de rots gooide, door Raffles gehoord zou worden.

Toen ik naar hun legerplaats terug-

sloop, wachtte de andere mij op en bij het tweegevecht tussen ons trok ik aan het kortste eind. Hij sloeg mij neer en bond mij.

— Is die vriend van Raffles dood? vroeg Geis.

— Neen, antwoordde Mc Intosh. Het gelukte Raffles, zijn vriend uit de afgrond naar boven te hijsen; deze had zich bijna in het geheel niet bezeerd. Hete dampen beletten, om naar beneden te kijken. Om kort te gaan, Raffles liet mij geboeid op het eiland achter.

— En op welke manier lukte het je, de touwen te verbreken?

— Verbreken was onmogelijk, maar hij had een vuurtje laten branden en daaruit haalde ik met mijn tanden een brandend stuk hout. Ik ging met mijn handen zodanig op het stuk hout liggen, dat de touwen doorschroelden, maar natuurlijk verbrandde ik ook een gedeelte van mijn hand. Ik heb helse pijnen uitgestaan. Maar ik doorstond alles, om weer onder de mensen terug te kunnen komen.

Daarna moest ik bijna een week wachten, eer ik met het bootje, waar ik mee gekomen was naar het vasteland terug kon, omdat een hevige storm de zee onstuimig maakte en mij zeker in mijn wrak vaartuijge naar de andere wereld zou hebben geholpen. Ik verzeker je, dat ik honger en dorst geleden heb. Ik zal mij weten te wreken.

Geis had opletterend naar het verhaal geluisterd en zei nu:

— Ik had de hoop al opgegeven, je terug te zien en heb daarom met Raffles afgesproken, om de miljoenen uit onze brandkasten voor ons te stelen.

— Dat is een grenzeloze domheid, riep Mc Intosh uit, nu heb je het paard van Troje binnengehaald. Hij zal de miljoenen stelen, maar voor zich zelf.

— Ik zal hem niet uit het oog verliezen, verzekerde Geis, het zal hem moeilijk vallen, ons te bedriegen.

Mc Intosh lachte en sloeg met de handen op zijn knieën.

— Waarom lach je? vroeg Geis, gaf ik daarvoor reden?

— Natuurlijk, zei de ander, ik amuseer mij om je zelfingenomenheid, die

je doet geloven, dat je tegen Raffles bent opgewassen.

— Ik zal het zaakje wel met hem klaarspelen, zei Geis, en ik verzoek je, niet alles voor mij te bederven. Ga nu naar je kamer om wat uit te rusten. Morgen zullen wij verder spreken.

— Wat heb je aan de bedienden gezegd betreffende mijn reis? vroeg Mc Intosh, reeds op de drempel staande.

— Ik vertelde, dat je naar Parijs was gegaan, antwoordde Geis.

Toen Mc Intosh zich in zijn kamer be-

vond, balde hij woedend de vuisten en mompelde:

— Ik laat mij niet door Raffles beetnemen. Aan mij heeft hij een gevaarlijke vijand. Ik zal de dienstdoende politieinspecteur bericht zenden opdat hij weet, welke zeldzame vogel zich in de Lincoln-Bank heeft genesteld. Reeds morgen zal de geslepen dief achter de tralies zitten.

Tevreden wierp Mc Intosh zich op zijn bed, terwijl een hatelijke grijns zijn gelaat misvormde.

HOOFDSTUK V

VERRAAD

Inspecteur Sullivan lachte om zijn chef, de hoofdinspecteur van politie Baxter, tot de tranen hem over de wangen liepen.

Zijn chef stond voor hem met een brief in de hand en keek zijn secretaris woedend aan.

— Houd eindelijk eens met dat gelach op, riep Baxter uit. Iemand moet denken dat het hier een gekkenhuis is. Het is hier het hoofdbureau van politie.

— Dat weet ik, dat weet ik, zei Sullivan, nog steeds lachend, maar het lijkt meer op gekkenwerk dan op een politiebureau.

Baxter liep opgewonden door het bureau en bleef ten slotte voor Sullivan staan:

— Jij gelooft dus niet aan de inhoud van deze brief? zei hij. Ik zal hem je nog eenmaal voorlezen.

Baxter vouwde het velletje postpapier open en las de inhoud voor:

Hoofdbureau van politie.
Scotland Yard.

Mijnheer de hoofdinspecteur,

Door deze deel ik u mede, dat de reeds jaren door u gezochte Raffles, procuratiehouder van de Lincoln-Bank is en van plan is, de bank voor miljoenen te bestelen. Haast u, hem te ar-

resteren, voor hij er met de buit vandoor is. Hij heeft de naam John Govern aangenomen.

EEN VRIEND

— Een mooie vriend, zei Sullivan, een grappenmaker, die je voor heel Londen belachelijk wil maken. Geloof mij, hoofdinspecteur, Raffles heeft je totaal van streek gebracht.

Bedenk toch eens, dat is immers nonsens. De procuratiehouder van de Lincoln-Bank moet een onberispelijk man zijn. Miljoenen gaan dagelijks door zijn vingers en hij geniet de grootste post van vertrouwen aan de bank. Naar de man, die een dergelijke betrekking krijgt, wordt door de directeur en de commissarissen nauwkeurig onderzoek gedaan, ook wat zijn verleden betreft. Ik geloof, dat zelfs gij niet in aanmerking zoudt komen voor dat baantje.

— Het is mogelijk, dat je gelijk hebt, zei Baxter nadenkend.

— Vast en zeker heb ik gelijk, zei Sullivan, ik vermoed dat het Raffles zelf is, die u deze brief zond. Hij heeft zich tegenover u veroorloofd. Het zou niet de eerste keer zijn.

— Helaas neen, antwoordde Baxter en bij de gedachte aan de vele poetsen, die Raffles hem reeds had gespeeld, trok een verdrietige glimlach over zijn gelaat.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en nadat er binnen was geroepen, trad een agent de kamer binnen en bracht een brief mee voor hoofdinspecteur Baxter.

— Van wie komt deze brief? vroeg Baxter wantrouwend.

— Hij werd zoëven door een kruier bezorgd, antwoordde de agent.

— Hoe zag die man er uit? informeerde Baxter verder.

— Dat weet ik niet, zei de agent, maar ik zou hem wel terug kennen.

— Goed, zei Baxter, ik zal je 'als ik je nodig heb, laten roepen.

De agent ging heen en Baxter opende de brief.

Nadat hij nauwelijks enige regels gelezen had, riep hij tot Sullivan:

— Nu ontvang ik een tweede brief over dezelfde aangelegenheid. Luister eens naar wat men mij nu weer schrijft:

Waarde heer,

Wat betreft de Lincoln-Bank, geloof ik, dat gij van plan zijt mijn waarschuwing in de wind te slaan en Raffles ongestoord zijn gang te laten gaan. Ik dring er bij u op aan, onmiddellijk tegen hem op te treden. Over een uur sluit de Bank en dan is het misschien onmogelijk geworden, Raffles nog te arresteren. Haast u nu het nog tijd is.

EEN VRIEND.

— Een onbeschaamde brutaliteit, riep Sullivan uit. Die zogenaamde vriend heeft waarschijnlijk alle Londense bladen reeds op de hoogte gebracht van onze inval op de Lincoln-Bank en reeds vanavond zal de gehele wereld weten, hoe belachelijk wij ons hebben gemaakt.

— Ik waardeer je inzicht, Sullivan, zei Baxter en moet eerlijk bekennen, dat ik er evenzo over denk. Maar als de schrijver van de brief nu toch eens gelijk had en Raffles werkelijk van plan is, de miljoenen van de Lincoln-Bank te stelen, dan zou het onverantwoordelijk van ons zijn, als wij niet ingrepen.

— Ge zijt te nerveus, zei Sullivan, terwijl hij kalm een pijp stopte, maar

ik verzoek u vriendelijk, mij niet mee te nemen naar de Lincoln-Bank. Ik heb niet veel lust om mij tegenover de gehele wereld belachelijk te maken.

— Ik zal voorzichtig optreden, zei Baxter, en mij eerst met de brief naar de bankdirecteur begeben om deze er inzage van te geven.

Een half uur later bevond hoofdinspecteur Baxter zich in de spreekkamer van de directeur in het gebouw van de Lincoln-Bank.

Toen Geis de brieven las, welke de inspecteur hem overhandigde, verbleekte hij een ogenblik, zonder dat Baxter het merkte.

— Men heeft getracht u voor de gek te houden, mijnheer de hoofdinspecteur. De procuratiehouder van onze Bank, Mr John Govern, is een hoogst respectabel man. Als gij het verlangt, zal ik hem hier laten komen, opdat gij er u persoonlijk van kunt overtuigen.

Baxter bedankte daarvoor en zei:

— Ik vertrouw volkomen op uw woord en geloof ook dat dit een misplaatste grap is, maar het was mijn plicht, mij tot u te wenden, om zekerheid te verkrijgen.

Hij nam afscheid van Geis en verliet het gebouw.

Zódra Baxter weg was, verzocht Geis Raffles bij hem te komen.

— Er is een verrader in onze omgeving, zei hij tot Raffles, toen deze zijn kamer binnenkwam, daarjuist was de hoofdinspecteur van politie Baxter bij mij om mij mede te delen, dat hij bericht had gekregen, dat Raffles als procuratiehouder aan onze Bank werkzaam is. Ik stelde de hele zaak als een grap voor en de hoofdinspecteur geloofde het. Het beste is echter dat gij nog deze nacht ons plan ten uitvoer brengt. Misschien is het morgen reeds te laat.

— Goed, antwoordde Raffles, ik ben in het bezit van de sleutels, ik behoef dus alleen de brandkasten te openen en mij het geld toe te eigenen.

— Hoeveel miljoenen hebben wij op het ogenblik onder onze berusting? vroeg Geis.

— Vier miljoen, antwoordde Raffles.

— Jammer, vond Geis, terwijl hij met zijn vingers op de schrijftafel trommelde. Ik had gehoopt, dat wij niet eerder ons plan behoefden uit te voeren dan wanneer wij minstens zes miljoen in de brandkast hadden liggen. Die brieven aan hoofdinspecteur Baxter kosten ons twee miljoen. Maar wij mogen niet wachten, er dreigt gevaar.

— Ik vrees anders geen gevaar, zei Raffles, ik ben gewend aan verrassingen, maar ik zal hedennacht ons plan ten uitvoer brengen.

— Ik zal morgenochtend vroeg zorgen voor een auto en deze bij de hoek der straat parkeren, zei Geis, daarmee kunt gij de kist met geld naar mijn huis brengen.

— In orde, zei Raffles, dus dan zien wij elkaar morgen terug.

Zodra Raffles hem had verlaten, haastte Geis zich naar huis, waar hij de kamer van Mc Intosh binnenstormde.

— Jij bent de grootste stommerik, die ik ooit heb gezien, beet hij zijn handlanger toe.

— Wat bedoel je? vroeg de ander; wat is er aan de hand?

— Je hebt twee brieven aan hoofdinspecteur Baxter geschreven over Raffles en hem ons plan verraden. Ben je krankzinnig geworden?

— Neen, zei Mc Intosh met een ironisch lachje, maar jij bent zelf niet wijs, om die Raffles te vertrouwen.

— Bemoel je niet met mijn zaken. Je schijnt niet te weten wat je doet.

— O jawel, zei Mc Intosh, ik weet heel goed wat ik doe. Ik wil onze miljoenen redden.

— Een mooie manier, bromde Geis, je hebt een grenzeloze domheid begaan. Als het mij niet gelukt was, de hoofdinspecteur gerust te stellen en de hele zaak als een grap te doen voorkomen, dan zou ik nu ook het genoegen hebben, kennis te mogen maken met de gevangenis.

— Dat begrijp ik niet, zei Mac Intosh opstaande. Zou je mij dat nader willen verklaren?

— Het is zeer eenvoudig, zei Geis.

Als naar aanleiding van je brief Raffles gevangen was genomen, dan had deze mij natuurlijk als de hoofdschuldige aangewezen.

— Dat had je immers kunnen ontkennen.

— Ontkennen? riep Geis. Had ik kunnen ontkennen? Raffles heeft in zijn zak een stuk van mijn hand, dat hij zich zekerheidshalve door mij liet geven.

— Wat is dat voor een stuk? vroeg Mc Intosh.

— Een verklaring, antwoordde Geis, waarin ik beken aan Raffles te hebben opgedragen, de miljoenen uit de bank te nemen en ze met mij te delen.

— Je bent waarachtig de grootste dwaas, die er bestaat, riep Mc Intosh uit. Hoe kon je die man zo'n gevaarlijk stuk geven?

— Hij eiste het, en ik vertrouwde hem, luidde het antwoord.

— Je zult eens zien, hoe bedrogen je uitkomt, ging Mc Intosh voort. Ik geloof, dat ons hele plan in duigen is gevallen.

Terzelfdertijd was Raffles met Brand in de werkkamer van zijn huis in de Cromwellstreet bezig brieven in couvert te sluiten. Ze droegen de adressen van de crediteuren der Lincoln-Bank, terwijl de inhoud van de brieven, door Brand op de schrijfmachine geschreven, gelijkluidend was.

Het liep tegen tien uur in de avond, toen Raffles zich, vergezeld van zijn vriend naar de Lincoln-Bank begaf. De huisbewaarder herkende de procuratiehouder van de bank en opende de deur der ijzeren poort en het zich daarachter bevindende hek.

Raffles en Brand traden de vestibule binnen. Het was doodstil in het grote gebouw.

Toen zij Raffles' kamer hadden bereikt, voelde de conciërge, die met hen mede was gegaan, zich plotseling van twee kanten aangegrepen en voor hij een woord had kunnen uiten, was hij geboeid.

— Wij zullen u niets doen, zei Raffles, als gij u stil houdt.

Hij nam hem de sleutels van het

gebouw af, en begaf zich met Brand naar de kluisen.

Het kostte natuurlijk geen moeite de deur met de sleutel te openen en de miljoenen uit de kluis te halen. Het was geldswaardig papier en niemand zou hebben vermoed, dat het pakket, dat niet groter was dan een gewone koffer, miljoenen bevatte.

Ongestoord verliet Raffles met zijn vriend het gebouw, sloot de deur en begaf zich op weg naar zijn huis in de Cromwellstreet.

Hij en zijn vriend waren reeds een paar honderd meter van het gebouw verwijderd, toen hij tot Brand zei:

— Ik hoor, dat iemand ons volgt. Laat ons wat langzamer lopen en zodra wij stappen achter ons horen, moeten wij ons plotseling omdraaien om te zien, wie ons volgt.

Achter hun rug waren de haastige schreden van een man nog wel enige meters van hen verwijderd, toen Raffles zich plotseling omkeerde. Op het volgende ogenblik greep hij een man bij de keel, die juist van plan was, met opgeheven dolk Raffles neer te steken.

Een geweldige vuistslag van de Grote Onbekende trof de man tegen de slaap, zodat hij, zonder een kink te geven, neerviel.

— De kerel komt mij bekend voor, zei Brand.

— Geen wonder, zei Raffles, het is onze oude vriend, die wij gebonden op het Rocky Island hebben achtergelaten. Alleen zou ik wel eens willen weten, hoe die man achter ons plan is gekomen. Het kan niet anders of hij staat in betrekking tot Geis. Ik vermoedde dadelijk, dat hij een werktuig was in diens handen en dat de vent wilde proberen, mij uit de weg te ruimen. Ik zal het morgen wel van Geis persoonlijk vernemen. Laat ons verder gaan.

Zij namen de kist met de geldswaardige papieren op en, zonder zich verder om de bewusteloze man te bekommeren, verdwenen zij in het nachtelijk duister.

Op de hoek der straat stond een auto geparkeerd. Toen de chauffeur de twee mannen met de kist zag aankomen, nam

hij de kist en droeg de vracht, alsof het een postpakketje was, naar de auto, waar hij het onder de zitbank schoof.

De twee vrienden stapten in, waarna met grote snelheid de richting van de Cromwellstreet ingeslagen werd.

Intussen verscheen tegen vier uur in de ochtend de auto, zoals Geis met Raffles had afgesproken, op de bepaalde plaats, tevergeefs wachtten zij echter op Raffles. Na een uur te hebben gewacht reed de chauffeur weg en deelde Geis mede, dat de heer die hij moest afhalen, niet was gekomen.

Deze tijding verontrustte de bankdirecteur.

Zou Mc Intosh toch gelijk hebben en zou Raffles er met de buit alleen vandoor zijn gegaan?

Terwijl hij hierover nadacht, werd de deur geopend en sleepte Mac Intosh zich met moeite de kamer binnen.

Hij zag er vreselijk uit. Zijn rechteroog was met bloed belopen door de vuistslag, die Raffles hem had toegediend.

Zijn haren hingen verward over zijn voorhoofd en het straatvuil kleefde aan zijn kleren.

— Wat is er gebeurd vroeg Geis, de arm van Mc Intosh angstig beet pakkend.

— Dat jij in een gekkenhuis behoort, is zeker, riep Mr Intosh.

— Waar kom je vandaan? herhaalde Geis.

— Van Raffles, antwoordde Mc Intosh, van die vervloekte schurk. Kijk eens hoe hij mij heeft toegetakeld. Wel een half uur heb ik bewusteloos in de Oxfordstreet gelegen en de miljoenen zijn naar de bliksem.

— Wat vertel je me nu? hijgde Geis, wat is er dan met het geld? Ik verwacht Raffles elk ogenblik.

— Dan kun je lang wachten, zei Mc Intosh. Ik had gelijk. Een dief kan men niet voor zich laten stelen. En ik herhaal, dat de miljoenen zo zeker naar de bliksem zijn, als ik hier voor je zit. Je ziet er geen penny van terug.

Geis moest gaan zitten, zijn knieën knikten, hij begon te beven en de hele

kamer scheen met hem rond te draaien.

— Is dat werkelijk waar? stamelde hij met gebroken stem.

— Luister, naar wat mij overkomen is, zei Mc Intosh.

Ik wilde het geld voor ons redden want ik begreep, wat er zou gebeuren. Ik wachtte voor de Lincoln Bank, tot de ellendeling het gebouw zou verlaten. Was hij volgens afspraak naar de wachtende auto gegaan, dan zou ik naast de chauffeur zijn gaan zitten en mee naar hier zijn gereden. Dan kon ik zeggen, dat ik mij had vergist en alles was goed geweest.

Maar het ging anders en wel juist zo, als ik dacht. Raffles ging niet naar links, maar rechts de straat in. Hij had zijn vriend weer bij zich. Dadelijk begreep ik, wat mij te doen stond. Zo zacht als ik kon, sloop ik achter hen aan in de schaduw der huizen en wilde eerst Raffles en daarna zijn vriend stoten.

Het zou mij ook zeker gelukt zijn, als Raffles niet zulke goede oren had. Juist toen ik hem naar de andere wereld wilde helpen, verraste hij mij met een oude truc. Hij keerde zich om en velde mij neer door een enorme vuistslag.

Wat er verder gebeurde weet ik niet. Eén ding is echter zeker, hij is met zijn miljoenen niet naar hier gekomen.

Het gelaat van de bankdirecteur was vaalbleek geworden. Hij begreep, dat hij bedrogen was. Allerlei gedachten joegen door zijn brein, maar hij wist geen uitweg, hoe de gestolen miljoenen terug te krijgen.

— Het spel is verloren, zei Mc Intosh, die zijn gelaat met water afwaste. Als je mijn raad had gevolgd en de kerel aan de politie had overgeleverd, dan had ik vannacht het geld gehaald en wij waren rijk.

De enige raad, die ik je geven kan, is deze, dat je morgenochtend dadelijk naar de bank gaat, Scotland Yard op de hoogte brengt en tracht, Raffles en zijn buit te achterhalen.

Dat was de laatste strohalm voor Geis, waaraan hij zich kon vastklampen en de enige hoop, die hem overbleef. Toen hij de kamer wilde verlaten, zei Mc Intosh:

— Ik geloof, dat het het verstandigst zou zijn, als wij Londen verlieten. De duivel mag weten hoe deze geschiedenis afloopt. Nu zijn we alle twee ons geld kwijt.

HOOFDSTUK VI

BEDROG

Het was ongeveer tegen negen uur in de ochtend van de volgende dag, toen zich in de Balfourstreet een grote volksmenigte had verzameld. Men haalde de politie erbij en deze had moeite om de orde te herstellen. Allen die daar tegenwoordig waren, mannen en vrouwen, mensen uit elke stand, hielden enveloppen in de handen, en de een liet de ander zijn brief zien.

Een half uur later werd de deur van een klein huisje geopend en Charles Brand, die op de drempel stond, hield orde in de opdringende massa.

— Langzaam, riep hij, langzaam, mensen. Eén voor één. Gij krijgt allen uw geld terug, niemand zal een stuiver

te kort worden gedaan.

Ook journalisten kwamen vol nieuwsgierigheid een kijkje nemen.

Men had hun het vreemde verhaal gedaan, dat de miljoenen welke die nacht op de Lincoln-Bank gestolen waren, door een onbekende in de Balfourstreet werden terugbetaald.

De journalisten beproefden tevergeefs het huis binnen te gaan. Brand weigerde iedereen de toegang, die niet kon bewijzen, dat hij crediteur van de Bank was.

Terzelfder tijd was Geis naar de Lincoln-Bank gegaan en vond daar zijn klerken, die de diefstal reeds ontdekt hadden, in de grootste opgewondenheid.

Men had de conciërge in de kamer van de procuratiehouder vastgebonden gevonden en de man had verteld, dat hij was overvallen door de heer John Govern, die met nog een heer 's avonds om tien uur gekomen was.

Verder hoorde Geis, dat de oudste afdelingschef onmiddellijk de politie had gewaarschuwd en dat deze had geantwoord, dat zo spoedig mogelijk de dienstdoende inspecteur met enige manschappen zou komen, om persoonlijk een onderzoek in te stellen.

Hoewel Geis deze mededeling minder aangenaam was, liet hij dat niet blijken, maar prees de chef voor diens ijver en juist inzicht.

Alsof er een bom voor de voeten van hoofdinspecteur Baxter, was ontploft, zo schrok hij toen hij het bericht ontving.

— Raffles, riep hij, Raffles. Deze streek van hem zal mij mijn ontslag kosten. Die man maakt mij krankzinnig. Ik had mijn hand maar behoeven uit te steken om hem te kunnen arresteren en inplaats daarvan...

Hij haastte zich met een stuk of tien agenten naar de Lincoln-Bank en ontmoette daar de directeur, mr. Geis. Deze was totaal gebroken en zat als wezenloos in zijn bureau. Hij zag zo wit als krijt.

— Waar woont de procuratiehouder? vroeg Baxter, binnentredend.

— Highstreet, 9, Bromley, antwoordde Geis. Ik heb reeds een boodschap naar zijn huis gezonden, maar er scheen niemand aanwezig te zijn. De deur werd niet geopend.

— Hoe zult gij nu aan uw verplichtingen tegenover de schuldeisers voldoen? Hebt gij daarover reeds nagedacht? vroeg Baxter, die heel gewichtig deed.

— Neen, antwoordde Geis, wij zijn niet in staat, de mensen hun geld terug te betalen. Het spijt mij voor die arme mensen. Het verwondert mij alleen, dat er nog niemand is geweest.

— Ik zal een aantal politieagenten te uwer bescherming hier laten, zei hoofdinspecteur Baxter, opdat de opgewonden menigte straks niet alles kort

en klein zal slaan. Reeds eenmaal maakte ik iets dergelijks mee en ik zal dat nooit vergeten.

Op dit ogenblik kwam inspecteur Sullivan het vertrek haastig binnen terwijl hij uitriep:

— Mijnheer de directeur, mijnheer de directeur. Ik moet u iets ongelooflijks vertellen. Daar juist komt detective Schultz mij meedelen, dat de miljoenen van de Lincoln-Bank worden uitbetaald.

— Hoe kan dat? informeerde Baxter.

— Dat weet ik niet, antwoordde Sullivan.

— Laat detective Schultz binnenkomen, beval Baxter.

Sullivan bracht de man binnen en Baxter liet deze nogmaals het wonderlijke verhaal doen betreffende de uitbetaling der gelden in de Blafourstreet.

Toen de detective zijn verhaal geëindigd had, zei Baxter:

— Het is al twaalf uur en de krantenjongens schreeuwen reeds urenleng hun berichten omtrent de diefstal der miljoenen uit, maar geen der depositohouders verschijnt op de Bank om zijn geld op te eisen, dus het komt mij voor dat de zaak inderdaad waar is. Laat ons onmiddellijk naar de Balfourstreet gaan en zien wat daar gebeurt.

Baxter verliet met verscheidene politieagenten en Mr Geis de Bank, om zich naar de Balfourstreet te begeven.

Reeds van verre zag hij een grote volksmenigte om het gebouw staan. Slechts met moeite baande hij zich met zijn ondergeschikten een weg naar het huis.

Toen Baxter aan de deur kwam, bracht Brand hem persoonlijk naar de kamer, waar Raffles bezig was, de laatste crediteur zijn tegoed uit te betalen.

— Daar zit hij, riep Geis, terwijl hij met zijn hand op de Grote Onbekende wees.

— Arresteer hem, mijnheer de hoofdinspecteur.

Raffles zat aan de tafel met de linkerhand in zijn broekzak, in de rechterhand zijn onafscheidelijke sigaret.

Hij glimlachte ironisch, toen hij Geis zag binnenkomen en met een beleefde

buiging keek hij Baxter en Sullivan aan. Charles Brand stond met gespannen belangstelling naar het toneeltje te kijken, tussen Raffles en de binnenkomenden staande.

— Good morning, hoofdinspecteur, riep Raffles, ik heb al op u gewacht.

Baxter bleef aarzelend staan, toen hij Raffles zag en ook Sullivan durfde nauwelijks binnenkomen. Zij dachten, dat Raffles met een revolver zou dreigen.

— Maakt u niet ongerust, heren, riep Raffles, die hun angst opmerkte. Ik zei reeds, dat ik u verwacht had.

— Dat is de grootste onbeschaamdheid die ik ooit heb beleefd, riep Geis uit. Die vent durft ons nog bespotten ook. Doe hem de boeien aan, mijnheer de hoofdinspecteur en acht u gelukkig, dat het u is gelukt, dit gevaarlijk sujet te kunnen arresteren.

Raffles knipte glimlachend de as van zijn sigaret en zei op kalme toon:

— Gij hebt gelijk, Mr Geis, ten minste als gij de woorden, die gij zoëven hebt gesproken, niet op mij, maar op uzelf toepast.

Raffles merkte dit op, evenals hoofdinspecteur Baxter en daar deze laatste wel wist, dat de Grote Onbekende zijn slachtoffers alleen zocht onder schurken, wachtte hij met gespannen aandacht op hetgeen de beschuldigde zou antwoorden.

— Veroorloof u geen brutaliteiten, riep Geis woedend, terwijl zijn gelaat rood werd.

Onbeweeglijk als een marmeren beeld keek Raffles de bankdirecteur aan, wierp het peukje van zijn sigaret weg, stak op zijn dooie gemak een nieuwe aan en antwoordde:

— Ik moet hoofdinspecteur Baxter eens even uitleggen, wie gij zijt. Kijk die man eens goed aan, mijnheer de hoofdinspecteur. Tien jaar geleden bedroog hij mij, zodat ik mijn gehele vermogen kwijtraakte. Vier en een half miljoen pond sterling. Klopt dat? vroeg hij aan Geis.

Deze schudde ontkennend het hoofd:

— Een leugen, heren. Een leugen. De kerel liegt, ik ken hem niet.

Raffles zocht in zijn portefeuille en

haalde daaruit een document te voorschijn, dat door Geis was ondertekend.

— Misschien is dit ook een vervalsing? vroeg hij.

— Ja zeker, zei de bankdirecteur. Ja zeker. Ik weet niet wat dat is, ik heb dat stuk nooit ondertekend.

— Luister eens, hoofdinspecteur Baxter, wat dit schrijven behelst:

Hierbij verklaar ik, dat ik de heer John Govern aanstel bij de Lincoln Bank en hem bevel geef, de bij de bank berustende gelden uit de kluis te nemen en met mij te delen.

CHARLES GEIS,
zich noemende STEIN

Raffles had met duidelijke en langzame stem de inhoud van het stuk voorgelezen en gaf het nu aan Baxter.

Geis leunde zo bleek als een lijk tegen de muur. Zijn knieën knikten, want hij begreep, dat hij het spel verloren had.

Baxter had het stuk gelezen en vroeg verbaasd aan Raffles:

— Waarom hebt gij de gelden, die bij de Bank gedeponneerd waren, dan gestolen?

— Dat moest ik doen, antwoordde Raffles, want anders zou deze man het met een handlanger van hem hebben gedaan en dan waren de miljoenen voor eeuwig verdwenen geweest.

— Zoals gij ziet, hoofdinspecteur, nam ik de gelden alleen met het doel om ze aan de rechtmatige eigenaars te doen toekomen. Hierbij overhandig ik u de kwitanties van de mensen, die hun geld aan deze schurk hadden toevertrouwd en tevens de boeken der Bank.

Mijn werk is afgelopen, ik heb de miljoenen gestolen voor een goed doel. Adieu.

Bliksemsnel wendde Raffles zich om naar een deur, die zich achter hem bevond, opende deze en eer iemand der aanwezigen het hem kon beletten, had hij de deur achter zich gesloten en gegrendeld en was verdwenen.

— Houdt de misdadiger, riep Geis.

— Ja zeker, riep Baxter, wij zullen hem vasthouden.

In naam der wet neem ik u in hechte-

nis, mr Geis, u noemende Stein. De misdadiger zijt gij en niet... die andere, wat hij overigens ook zijn mag.

Baxter gaf de politieagenten een wenk om Geis te arresteren. Maar nog voor zij een hand naar de bedrieger konden uitsteken, haalde deze een revolver te voorschijn, zette die tegen zijn voorhoofd, een schot knalde en de bankdirecteur viel dood neer.

Enige seconden lang staarden allen elkaar verschrikt aan, daarna zei Baxter, die zich het eerst had hersteld:

— Laat het lijk gerechtelijk schouwen. Hij is dood en heeft zijn misdaad geboet.

Brand had intussen gebruik gemaakt van de algemene ontsteltenis door ongemerkt de kamer te verlaten. Niemand lette op hem en een uur later zat hij, zoals hij met Raffles had afgesproken, in diens studeerkamer in de Cromwellstreet, waar hij zijn vriend de tragische dood van de bankdirecteur mededeelde.

Ellenlange berichten stonden over deze kwestie in de avondbladen en de Times schreef, dat het tijd werd om een standbeeld op te richten voor John Raffles, als deze het inderdaad was geweest, die dat zaakje had opgeknapt. Honderden kleine luidjes voor wie hij de spaarpenningen had gestolen om ze uit de klauwen van een schurk te redden, zegenden hem.

Mac Intosh alleen zat, vervuld van haat, in het huis van zijn medeplichtige en dacht er nu over na, hoe hij weer in het bezit zou kunnen komen van zijn geld, dat Raffles van het eiland had meegenomen.

Uit de krant vernam hij de dood van Geis en daar hij in het bezit was van een testament, waarin Geis hem had benoemd tot erfgenaam van diens gehele nalatenschap, kon hij zichzelf beschouwen als eigenaar van het huis.

Hij bezat echter geen cent aan baar geld. Hij was niet eens in staat om zijn bedienden hun loon te geven.

Mc Intosh verkocht daarom enige kostbare schilderijen, betaalde zijn bedienden en ontsloeg hen.

Alleen de chauffeur hield hij in dienst.

Hij kende uit vroegere dagen een mis-

dadigerskroeg, waarvan de eigenaar een oude schoolkameraad van hem was.

Deze ging hij opzoeken.

— Tom, zei hij tot de grote, sterk gebouwde man, die achter de tapkast stond en de afschuwelijkste jenever uit geheel Londen voor zijn klanten tapte, Tom, je moet mij helpen.

De waard keek bij het horen dezer stem zijn bezoeker scherp aan en antwoordde:

— Bij St Patrick. Patt Jimmy, ben jij het zelf?

Patt Jimmy was in vroegere jaren de schuilnaam van Mc Intosh geweest.

— Zoals je ziet, antwoordde deze.

— Voor den duivel, wie heeft je losgesneden, toen je aan de galg hing? vroeg Tom. Ik heb zelf in de krant gelezen, dat je opgehangen zou worden en op de ochtend, waarop het met je was afgelopen, dronken wij een groot glas jenever van mijn beste soort op je gezondheid. Ben je uit de dood herrezen? Dat is bij St Patrick, een heel zeldzame gebeurtenis.

— Niet zo merkwaardig als jij wel denkt, zei Mc Intosh glimlachend.

— Hoe ben je weer uit de penarie geraakt? vroeg Tom, terwijl hij zijn oude vriend nog een glas jenever inschonk.

Mc Intosh dronk het gemene goedje in een enkels teug leeg en zei met een vies gezicht:

— Geef mij eerst wat beters te drinken. Aan de galg te hangen is een genot, vergeleken bij dit bocht.

— Je schijnt een erg voornaam heer te zijn geworden. Ik vraag je toch niet om mijn borrels te drinken.

— Dat klopt, bromde Mc Intosh.

— Je hebt zeker wel een doel voor je komst? informeerde Tom.

— Schenk mijn glas nog eens vol met die goeie soort, dan zullen wij met elkaar praten. Ik denk wel, dat je mij zult begrijpen en meedoen. Maar hier kan ik het je niet vertellen. Je hebt zeker wel een andere kamer?

Tom schonk het glas nog eens vol en nam zijn bezoeker mee naar een vertrek, achter de gelagkamer gelegen.

— Nou, wat heb je op je hart? vroeg

Tom, nadat beiden in de kamer hadden plaats genomen.

Mc Intosh onderzocht eerst, of niemand hun gesprek zou kunnen horen.

— Het is hier veilig, stelde de waard hem gerust, maak je niet zenuwachtig.

Mc Intosh boog zich naar hem toe

— Heb je lust rijk te worden?

— Ik zou niet weten, waarom niet, antwoordde Tom.

— All right, ging Mc Intosh fluisterend voort, ik weet een zaakje, dat miljoenen oplevert.

— Dat laat zich horen, antwoordde Tom begerig.

— Gemakkelijk is het niet, zei Mc Intosh, een pijp stoppend.

— Ik ben niet van plan een moord te plegen. Het geeft te veel herrie, zei de andere.

— Zo was je vroeger niet, hoonde Mc Intosh, ik zal je een kindermeid sturen.

— Vertel wat het is, vervolgde Tom. Als het moet, sla ik altijd nog een kop in tweeën.

Zij staken de hoofden bijeen en Mc Intosh begon :

— Je herinnert je nog zeker wel, dat ik twaalf jaar geleden de oude bankier Burns...

— Ja dat weet ik, dat hoef je niet te herhalen, beet Tom hem toe. Daarvoor zou je worden opgehangen. Het was een beroerde geschiedenis voor je. Maar het was je eigen schuld. Het was niet goed in mekaar gezet.

Als dit zaakje niet héél goed in mekaar is gezet, neem dan liever een ander mee dan mij, want ik bedank voor dergelijke stroppen.

— Als er een moord moet worden gepleegd, neem ik dat voor mijn rekening, antwoordde Mc Intosh, en ik hoop, dat het zo ver niet zal komen.

— Best, antwoordde Tom met een brede grijns, vertel verder kerel.

— Ik heb toen, vervolgde Mc Intosh, anderhalf miljoen van de oude bankier gestolen en had de papieren en het geld begraven op een eilandje in de buurt van IJsland.

— Een mooi land, meende Tom, daar zoeken de fijnste speurhonden van Scotland Yard de centen niet.

— Neen, dat spreekt, antwoordde Mc Intosh, terwijl hij zijn pijp opstak.

Ik had nooit gedacht, dat het iemand zou lukken, de duiten te vinden, maar... hij sloeg met de vuist op tafel, de duivel hale die hond.

— Wie? vroeg Tom.

— Raffles. De grootste gauwdief van deze eeuw. Het is hem gelukt, de buit te vinden.

Nu sloeg ook Tom met de vuist op tafel, zodat de glazen rinkelden en riep uit:

— Vervloekt, wat zeg je daar? Raffles, de Grote Onbekende, heeft je een poets gebakken?

— Ja, riep Mc Intosh met van woede fonkelende ogen, door een grenzeloze domheid van mij is het hem gelukt.

— Jongens, wat ben jullie dom, riep Tom lachend. Jullie waagt je leven en steelt en laat de boel door Raffles weghalen. Dat is een grap voor een humoristisch blad. Jij hangt aan de galg en hij staat er bij een sigaret te roken, die hij voor het geld heeft gekocht, dat jou aan de galg bracht. Hoe was dat mogelijk?

— Vraag er niet naar, zei Mc Intosh, ik zeg je toch dat ik een stommitieit heb uitgehaald en nu moet jij me helpen, alles terug te halen.

— Als het mogelijk is, graag, zei Tom. Ik ben nieuwsgierig, hoe je dat wilt aanleggen. Jij zoudt de eerste wesen, wie het lukte om Raffles een poets te bakken.

— Ik denk wel, dat het zal lukken, zei Mc Intosh op geruststellende toon. Luister. Ik zal vannacht te weten zien te komen, hoe de woning van Raffles is gebouwd.

Tom keek verrast op en zei:

— Weet je waar die vent woont? Dat is vijfduizend pond sterling waard, die als beloning worden uitbetaald.

— Wij moeten méér hebben dan vijfduizend pond, hernam Mc Intosh.

— Dat ben ik volkomen met je eens, als het kan. Maar hoe is het mogelijk, dat jij weet, waar hij woont? Heel Scotland Yard weet het niet.

— Ja, dat is een hele geschiedenis, antwoordde Mc Intosh, die ik je later eens

zal vertellen. Ik wil je alleen dit zeggen, dat die vent als Mr Govern is aangesteld als procuratiehouder bij de Lincoln-Bank. Hij gaf toen op te wonen in Highstreet No 9, Bromley, hetgeen bij informatie ook bleek waar te zijn. Maar ik ben te weten gekomen, dat hij daar alleen maar een zogenaamd toevluchtsoord had en dat zijn eigenlijke woning staat in de Cromwellstreet.

— In de Cromwellstreet? vroeg Tom verbaasd. Als ik me niet vergis woont daar de bekende filantroop Lord William Aberdeen, maar niet zo iemand als Raffles.

— Ja, hoor eens, dat weet ik allemaal niet, zei Mc Intosh, die ongeduldig werd, maar ik verzeker je, dat ik weet, dat hij daar woont. Ik zal natuurlijk de nodige maatregelen nemen, dat ik mij niet vergis en niet de verkeerde te pakken neem. Ik heb geen zin wéér met de politie in aanraking te komen.

— Ik neem aan, dat alles wat je zegt, waarheid is, zei Tom. Hoe denk je de zaak aan te pakken? Het zal zeker niet gemakkelijk zijn.

— Dat hangt helemaal van jou af, zei Mc Intosh. De hoofdzaak is, dat ik een flinke hulp heb. Want alléén geloof ik het met Raffles niet klaar te zullen spelen.

— Goed, zei Tom, als je je plan hebt opgemaakt, kom dan bij mij. Ik zal je helpen. Maar eerlijk delen.

— Dat spreekt vanzelf, gaf Mc Intosh ten antwoord, of houdt jij mij soms voor een bedrieger?

— Ik hoop niet, dat je er een bent; daar heb je mijn hand, het zal aan mij niet liggen, om de zaak klaar te spelen.

De dag, die op dit gesprek volgde, zat Raffles met Brand in zijn bibliotheek en was bezig, de krantenknipsels met berichten over zijn daden te rangschikken en in te plakken, toen hij een geritsel hoorde aan de grote glazen deur, die toegang gaf tot de tuin.

Hij maakte Brand, die het niet scheen gehoord te hebben, er niet opmerkzaam op, maar stond op en zei op onverstillige toon:

— Kom, laat ons het werk tot morgen

laten rusten en naar de Windsorclub gaan.

— Zoals je wilt, antwoordde zijn vriend, die onmiddellijk bereid was, en samen verlieten zij het huis.

Eerst tegen middernacht kwamen zij terug.

Brand was verbaasd, toen hij zag, dat Raffles geen gebruik maakte van de gewone huisdeur, maar om het huis heenliep naar het andere gedeelte van het huis. De maan wierp haar stralen door de bladeren der bomen, maar voor de scherpe ogen van Raffles was dit licht voldoende.

Als een Indiaan liep hij, telkens bukkend, langs de paden, die elke dag door Henderson zorgvuldig werden geharkt. Elke voetstap liet daardoor zijn spoor achter. Spoedig had Raffles dan ook gevonden wat hij zocht.

Hij wees met zijn hand naar de duidelijke sporen van grote mannenlaarzen.

— Houd je kalm, fluisterde hij tot Brand, wij hebben nachtelijk bezoek in huis.

Hij onderzocht de voetstappen nauwkeurig en bleef enige meters verder op nieuw staan.

— Zij zijn met hun tweeën, zei hij, hier ontdek ik andere sporen. Deze voeten zijn iets kleiner dan de andere.

— Wie kunnen het zijn? fluisterde Brand nieuwsgierig.

— Ik denk 'n oude kennis, antwoordde Raffles, als ik mij niet vergis, is het de medeplichtige van Geis, die roodharige boef met zijn reuzenvoeten.

— Aha, fluisterde Brand, de kerel zal willen proberen om zijn geld, dat wij van het eiland meenamen, terug te krijgen.

— Precies en ik denk, dat ik hem ken. Hij is dom genoeg om mij een bezoek te komen brengen. Ga jij nu naar de straatdeur en ga gewoon het huis binnen. De schurken moeten horen, dat je thuis komt. Zij zullen natuurlijk denken, dat ik het ben. Ga naar mijn studeerkamer, neem een revolver voor geval van nood en wacht daar op mij.

Brand knikte ten teken, dat hij het begrepen had en ging heen, terwijl Raffles, de voetstappen volgend, naar de

achterzijde van het huis sloop.

Hij ging langs dezelfde weg het huis binnen, die de inbrekers hadden genomen en dat geschiedde zo onhoorbaar, alsof een schaduw door het venster de bibliotheek binnen gleed.

Lord Lister had de kraag van zijn jas hoog opgeslagen en een zakdoek voor zijn gelaat gebonden.

Alleen zijn ogen waren te zien.

Zodra hij in de kamer was, bleef hij, alsof hij een inbreker was, staan en luisterde enige ogenblikken.

Als een dief sloop hij daarna voorwaarts, tot hij midden in het vertrek stond.

Nu liet hij zijn zaklantaarn, die hij in zijn zak droeg, ontgloeien en haalde zijn revolver te voorschijn.

Met scherpe blik ontdekte hij in de lichtbundel op het tapijt, dat de gehele vloer bedekte, de sporen van de vuile schoenen der inbrekers.

Zij liepen dwars door het vertrek naar een gordijn, dat een erker afsloot en waarachter de mannen zich waarschijnlijk hadden verborgen.

Aan een geringe beweging van het gordijn bemerkte Raffles, dat hij zich niet vergist had en dat de mannen hem waarschijnlijk in het oog hielden.

Hij doofde de zaklantaarn, en een tevreden lachje speelde om zijn mond.

Zij zouden hem natuurlijk voor een inbreker aanzien.

Zacht sloop hij naar het venster terug, opende het en liet een zacht fluitje, zoals men dat in Eastend gebruikt, horen.

Daarna wachtte hij enige seconden en riep zacht, maar toch duidelijk uit het raam, alsof hij tot iemand in boeventaal sprak:

— Alles is in orde; niemand te zien. Ik zal de boel uit het raam gooien.

Dat was wel zacht, maar toch zo duidelijk gezegd, dat de mannen achter het gordijn het moesten horen.

Nu sloop Raffles weer door de kamer terug, waar hij voor een grote kast bleef staan. Daarop stonden zware zilveren kandelaars en vazen.

Raffles klom op een stoel, liet zijn zaklantaarn schijnen en nam de zilve-

ren voorwerpen van hun plaats.

— Goede mazzematten, zei hij hardop en ging met zijn buit naar het venster.

Weer floot hij en zei:

— Hé, Jim, pak aan, ik taxeer ze op tien pond. Zwaar goed.

Hij wierp de zilveren kandelaars uit het raam en met een doffe slag vielen dezen op de grond.

Dadelijk doofde hij het licht weer en kroop, alsof hij tengevolge van het rumoer vreesde overvallen te worden, onder de tafel.

Na enige seconden kwam hij weer te voorschijn en, naar het venster snellend, riep hij:

— Nu zal ik de andere kamers doorzoeken en als alles veilig is, komen jij en Jack binnen.

Nu sloop Raffles naar de studeerkamer, waar Brand intussen was binnengekomen.

Brand schrok even toen Raffles, die hij dadelijk niet herkende, plotseling in de kamer stond en haastig tot hem zei:

— Gauw naar buiten. Bind een zakdoek voor je gezicht, evenals ik en kom door hetzelfde raam naar binnen. Je moet voor inbreker spelen.

Nu sloop Raffles naar de bibliotheek terug en overtuigde zich met een enkele blik, dat de hem onbekende inbrekers nog steeds achter het gordijn verborgen waren.

Weer ging hij naar het venster en opende het. Toen hij naar buiten keek, zag hij Brand staan.

— Hé, Jim, riep Raffles, ik heb overal gezocht. Er zijn twee heren in huis. Dus we moeten voorzichtig zijn, maar alle twee slapen. Nu kunnen wij de kamers uitrusten. Jim, jij moet hier komen en Jacq blijft uitkijken en de wacht houden.

Bij deze woorden hielp hij Brand door het venster naar binnen klimmen en samen slopen zij nu naar het aangrenzende vertrek.

Toen zij enige kamers van de bibliotheek verwijderd waren, zei Raffles met een fijn lachje:

— Nu komt de grootste mop, die ik ooit in mijn leven heb beleefd. De kerels staan achter het gordijn in de erker

en zweten water en bloed, omdat er collega's van hen bezig zijn. Nu zullen wij het tafelzilver uit de eetkamer nemen en het ook uit het raam in de tuin gooien. Dan keren wij terug; jij neemt uit mijn kleedkamer een politiejas, je zet een helm op en treedt op als agent van politie, die de inbraak heeft ontdekt.

Beiden namen een armvol zilveren schalen en bordes en droegen alles naar de bibliotheek.

— Hé, Jacq, riep Raffles uit het raam, pas op, zeg.

Het volgende ogenblik wierp hij de zilveren voorwerpen naar buiten en nu volgde Brand zijn voorbeeld.

— Sapperloot, riep Brand, met ingehouden stem, niet zoveel lawaai, wij zijn hier niet thuis.

— Maak je niet ongerust, antwoordde Raffles, de heren slapen als marmotten. Champagne gedronken, zie je. Nu gaan wij de rest halen en dan er van door.

Vlug begaven zij zich naar de kleedkamer en nu hielp Raffles zijn vriend zich in alle haast als politie-beambte te verkleeden. Daarna legde hij voor zichzelf een tweede uniform en helm gereed. Hij gaf Brand een revolver, een paar boeien en zei tot hem, de eetkamer binnengaande:

— Nu ben jij een politieman en achtervolgt mij. Je blijft bij het venster van de bibliotheek staan, tot ik als politie-agent bij je terugkom. Laat de kerels er niet uit. Je moet bij het raam van de bibliotheek blijven staan tot ik je een teken geef.

Daarop nam hij het zilver, dat op het buffet stond, wierp het met tamelijk veel lawaai op de grond en beval op luidde toon, zodat het door alle kamers weerklonk:

— Sta of ik schiet. Handen omhoog, terwijl hij hoorbaar de haan van zijn revolver overhaalde.

Daarop fluisterde hij tot Brand:

— Schreeuw, alsof je een politieagent bent en loop mij achterna.

Als vluchtende snelde Raffles nu door de kamers tot de bibliotheek, op zijn weg stoelen en tafels omwerpend.

Toen hij het raam van de bibliotheek had bereikt, riep hij naar buiten:

— Vlucht Jacq. Politie. Jim is er bij. Licht als mirakel tegen de grond; klap met de gummistok.

Bij die woorden sprong hij uit het raam en verdween in de duisternis.

Het volgende ogenblik snelde Brand verkleed als politieagent, de bibliotheek binnen en riep luid Halt. Hij liep naar het raam en vloekte woedend:

— Vervloekt. De schurk is ontsnapt; dat bezorgt mij een standje van de inspecteur.

Hij sloot het raam en om de tijd te doden, tot Raffles terug zou komen, draaide hij het elektrische licht in de kamer op en begon alles te doorzoeken.

— Aha, riep hij uit, zij hebben het zilver van de kast weggenomen.

Daarna liep hij naar de deur en riep, alsof hij tot iemand sprak:

— Inspecteur, de kerel is gevlucht.

— Neen, riep Raffles terug, die zich in deze korte tijd had verkleed als inspecteur van politie. Wij hebben het hele huis omsingeld, niemand kan ontsnappen.

Kort nadat hij dit gezegd had, trad hij de bibliotheek binnen en zei:

— Wij zullen alles doorzoeken. Het moet een hele bende zijn. Revolvers gereed houden.

Nauwelijks had hij dit gezegd of van achter het gordijn kwamen Mc Intosh en Tom te voorschijn, een poging doende om door het venster te vluchten.

— Halt, riep Raffles, hun zijn revolver voorhoudend, hier hebben wij al twee schurken van de bende.

Uit vrees voor de uniformen en de op hen gerichte revolvers gaven de beide schurken zich zonder tegenstand over. Raffles deed hun de boeien aan.

— Vooruit, beval hij.

Hij greep Mc Intosh bij de arm, terwijl Brand Tom's polsen beetpakte.

Daarop brachten zij het tweetal de straat op.

Toen zij buiten waren, zei Tom:

— Weet u wel, inspecteur, dat u een betere vangst daar in huis hadt kunnen doen, dan ons mee te nemen?

— Dat geloof ik niet, zei Raffles.

— Maar ik wel, zei Tom, die hoopte op die wijze vrij te komen; in dat huis woont Raffles, de meesterdief, die gij al zo lang zoekt.

— Je bent gek, kerel, zei Raffles, in dat huis woont Lord William Aberdeen, die ik heel goed ken. En nu mond dicht, vooruit.

Toen riep Tom, met een woedende blik op Mc Intosh:

— Ik heb je wel gezegd, dat je je zoudt vergissen. Nu breng je mij ter wille van die vent naar Scotland Yard.

Mc Intosh knarste met de tanden.

Die Raffles stond ongetwijfeld met de duivel in verbinding. Hij wist zeker, dat hij hem het huis had zien binnen gaan met die kleine, blonde man, die zijn vriend scheen te zijn. Hij had ze in de tuin gezien, met de enorm grote zware chauffeur spreken alsof zij de bewoners van het huis waren en nu kwam zelfs de politie vertellen, dat daar niet Raffles, maar de bekende Lord Aberdeen woonde. Hij moest eerlijk bekennen, dat hij er niets van begreep.

Het spel was verloren. Dat was het enige, dat hij begreep.

Toen zij de naaste politiepost hadden bereikt, maakten zij halt. Raffles gaf zijn arrestanten aan de beampten over:

— Ik heb een jacht op inbrekers gehouden voor Scotland Yard; neem een berichtje van mij mee. Breng deze mannen naar hoofdinspecteur Baxter. Wees voorzichtig, het zijn sterke kerels. Raffles zei dit op onverschillige toon, alsof zo iets zijn dagelijks werk was.

Hij scheurde een blad papier uit zijn notitieboekje en schreef een briefje.

Dat sloot hij in een couvert en gaf het aan een der politieagenten, die het bij zich stak.

— Maakt dadelijk gebruik van de wapens, riep Raffles tot de zich verwijderende mannen, als jullie merken dat de kerels willen vluchten.

Een half uur later werden, tot grote verbazing van hoofdinspecteur Baxter, de twee gevangenen bij hem binnengebracht.

Baxter opende het briefje en las:

Aan hoofdinspecteur Baxter.

Ik heb u moeten vertegenwoordigen. Ik zend u als resultaat van mijn werk deze twee inbrekers. Gij zult in de een een lang gezochte, oude bekende terugvinden. Hij was de medeplichtige van onze vriend Geis.

Met collegiale groet. Raffles.

— Wat? riep Sullivan, stuurt Raffles die twee?

— Ja, antwoordde Baxter, Raffles.

Toen Mc Intosh dit hoorde werd hij bijna krankzinnig van woede en brulde hij als een bezetene.

Raffles echter zat in zijn gezellige studeerkamer en amuseerde zich over zijn laatste werk, terwijl Brand het zilver weer op zijn plaats zette en met leedwezen constateerde, dat het enige deuken had opgelopen.

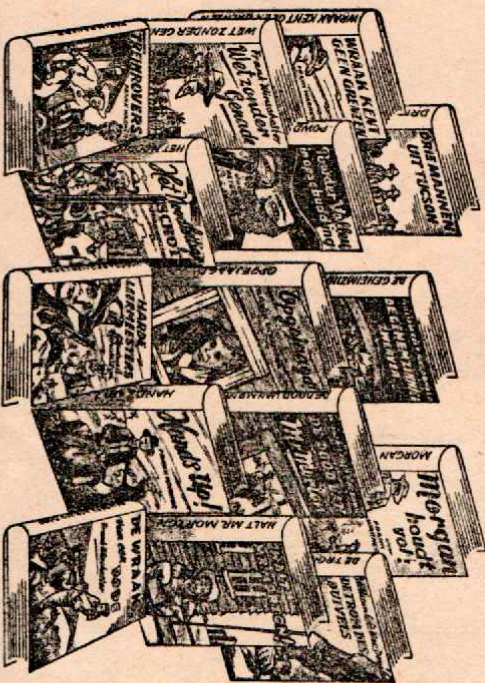
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De geheimzinnige Kondor

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Needlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leermeesters door Gladweli Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesjaagd door Gladweli Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Half, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trem des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / da 1e termijn van f _____
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____